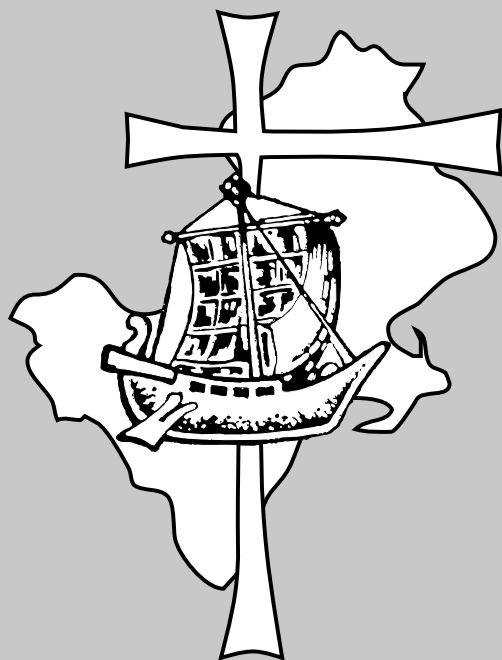

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

ABRIL 2016

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

Sotecnic
seguretat

Sotecnic
telecomunicacions

Som una empresa que oferim un ampli ventall de serveis, entre els quals destaquen una secció dedicada a la fabricació, restauració i electrificació de campanes i rellotges monumentals. També realitzem instal·lacions i manteniments de megafonia, audiovisuals i sistemes de seguretat per grans espais.

Els nostres serveis:

- Fosa de campanes i objectes artístics.
- Fabricació i restauració de rellotgeria monumental.
- Megafonia de grans espais.
- Sistemes de seguretat.
- Telefonía: Mòbil i fixe.
- Seguretat, amb tots els seus serveis.
- Audiovisuals: venda i lloguer.

C/ Mossen Bellpuig, 2 | 43500 TORTOSA | T.: 977 446 717 | www.sotecnic.com

GIS

Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.

www.gis.cat

Office 365

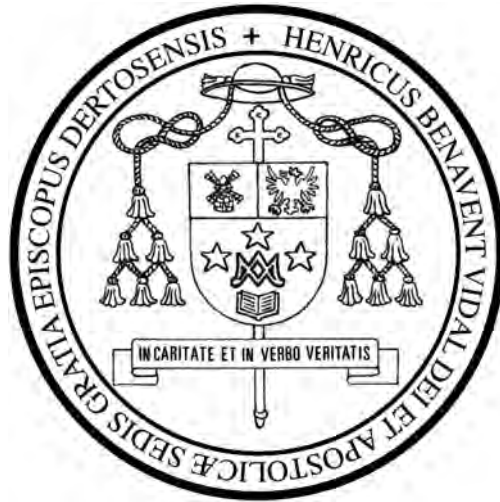

SharePoint
Lync
Exchange

C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa

Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat

Butlletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLVII - TOM CXXIX

Abril 2016

Núm. 4

Sr. Bisbe

Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de l'arxiprestat Montsià - La Tinença

- Santa Església Catedral de Tortosa, 3 d'abril de 2016
- Segon diumenge de Pasqua
- Lectures:
1^a: Ac 5,12-16
Salm 117,1-4.22-27
2^a: Ap 1,9-13.17-19
Ev: Jo 20,19,31

Il·lm. Sr. Vicari General
Excm. Capítol catedralici
Arxiprest i rectors de les parròquies de l'arxiprestat del Montsià i
La Tinença
Diacones
Germanes i germans tots en el Senyor

1.- La Misericòrdia del Senyor ens transforma

Enmig de l'alegria de la Pasqua, ens hem reunit per celebrar l'Eucaristia jubilar del vostre arxiprestat, en aquest segon diumenge del temps de Pasqua, també anomenat Diumenge de la Divina Misericòrdia per voluntat del Papa Sant Joan Pau II.

Acabem d'escoltar l'Evangeli que l'Església ens proposa per a la litúrgia d'avui, on se'ns narren dues aparicions del Senyor ressuscitat als seus deixebles. En elles, Jesús vessa sobre els apòstols i sobre

tota la humanitat el do de la misericòrdia que ja havia revelat al morir per nosaltres en la Creu. En la Pasqua, els fruits de misericòrdia de la Creu es vessen des del Senyor ressuscitat als seus deixebles i, per ells, a tota l'Església i a tot el món. Els apòstols, que són els primers en rebre la gràcia pasqual, estaven amb les portes tancades per por als jueus. Certament, Pere i Joan havien vist el sepulcre buit (Jn 20,5-8). També havien escoltat ja l'anunci que Maria Magdalena els havia fet després d'haver-se trobat amb el Senyor ressuscitat (Jn 20,18). Però malgrat tot, continuen amagats, tenen por, no s'ho acaben de creure i no entenen encara les conseqüències de l'anunci pasqual: el Senyor havia ressuscitat. Però, ¿què significava això per a les seues vides? ¿en què canviarien les coses?

Els deixebles estan sota l'efecte de la mort del Senyor, tenen por de les autoritats. En aquesta situació, el Senyor ressuscitat mostra la seua misericòrdia fent-se present enmig d'ells i transformant eixa por en alegria. La salutació del Ressuscitat és de pau: "Pau a vosaltres" (Jn 20,19). No els reprèn per allò que han fet, no els tira en cara la por. Els transmet una paraula de pau. Eixa paraula i eixa presència fan que en el cor d'aquells apòstols la por es transforme en alegria. "Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor" (Jn 20,20). És el primer efecte d'eixa presència consoladora i misericordiosa del Senyor en la vida d'aquells apòstols que encara estaven paralyzats per por als jueus.

2.- El do del perdó dels pecats

També podem pensar que en el seu cor hi hauria un segon sentiment: a més de la por als jueus també tindrien vergonya i temor de trobar-se de nou amb el Senyor. És la por i la vergonya que moltes vegades les persones podem tindre quan ens trobem de nou amb algú a qui no hem estat fidels. Eixos deixebles, en el moment decisiu, en el moment de la passió, havien abandonat el Senyor. El mateix Pere, que li havia dit que estava disposat a donar la vida per Ell, en el moment de la veritat l'havia negat tres vegades. Segurament la possibilitat de tornar a trobar-se amb Jesús suscitaria en el cor dels apòstols un sentiment de vergonya i de temor perquè, en el fons, havien estat infidels al Senyor.

És com quan les persones traïm un amic. Quan ens tornem a trobar amb ell no podem mirar-lo als ulls, estem avergonyits per allò que li hem fet. Podem pensar que els sentiments d'eixos apòstols

serien també de confusió, de temor, de vergonya. Però també front a eixos sentiments el Senyor es mostra ple de misericòrdia: “Rebeu l’Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats” (Jn 20,22). Novament els transmet paraules de pau i de perdó. Les seues paraules no són per reprendre a eixos apòstols per allò que han fet. No els retreu, no els tira en cara la seua infidelitat, ans al contrari, es mostra ple de misericòrdia, ple de comprensió amb els qui en el moment de la veritat s’han mostrat plens de debilitat i de covardia.

El Senyor els torna a dir: “pau a vosaltres” (Jn 20,21). Una segona paraula de pau que és, per això mateix, una paraula de perdó. Eixa presència del Senyor ressuscitat, amés de donar-los una gran alegria els dóna també una gran pau en el cor, una pau que els conforta i els dóna de nou la confiança total amb Ell.

3.- La gràcia de creure en Jesús

El Senyor es mostra misericordiós també amb tots aquells que volen veure per a poder creure. En l’Evangeli d’avui Tomàs representa a tantes persones que tenen dubtes, que els costa creure, que volen comprovar les coses abans de fiar-se dels seus germans en la fe.

¡Quantes persones coneixem al nostre voltant que tenen dificultats per creure, que no acaben de confiar en l’anunci de la Pasqua que fa l’Església i que tots els cristians hem de fer també amb la nostra vida! ¡Quantes vegades nosaltres, quan veiem a eixes persones que tenen dificultat per a creure perdem la paciència perquè ens agradaria que feren el mateix camí de fe que fem nosaltres! Moltes vegades tenim fins i tot la temptació de jutjar a eixes persones que no creuen. El Senyor, quan es troba de nou amb l’apòstol Tomàs li mostra les seues mans, les seues plagues i la ferida del costat, i quan Tomàs confessa la fe li dirigeix unes paraules, a ell i a tots els creients del futur: “Perquè m’has vist has cregut?” “Feliços els qui creuran sense haver vist!” (Jn 20,29).

Les paraules dirigides a Tomàs no són de condemna. El Senyor respecta el camí de fe de cadascú. És simptomàtic com en les narracions pasquals dels Evangelis, cada apòstol i cada deixeble són recuperats a la fe d’una manera diferent. Jesús respecta tots els camins de fe, es mostra misericordiós amb tots aquells als qui moltes vegades els costa creure, amb tots els qui dubten. Poc a poc anirà recuperant-los a la fe, anirà portant-los al camí del seguiment. Tomàs

simbolitza a totes eixes persones, però curiosament la seua confessió de fe, que hem escoltat en l'Evangelí d'avui, és la més gran que trobem en el Nou Testament: "Senyor meu i Déu meu!" (Jn 20,28). No sols confessa que el Senyor ha ressuscitat, no únicament diu que és el Messies o el Fill de Déu: confessa que l'adora com a Senyor i com a Déu.

És la misericòrdia del Senyor ressuscitat la que ha canviat el cor d'aquells apòstols transformant la seua por en alegria, la seua vergonya en pau i els seus dubtes en fe.

Demaneu-li al Senyor que eixa siga per a tots nosaltres la gràcia d'aquesta Pasqua, la gràcia d'aquest Any Jubilar de la Misericòrdia.

Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de les escoles concertades. Alumnes de secundària

- Santa Església Catedral de Tortosa, 14 d'abril de 2016
- Dijous de la tercera setmana de Pasqua
- Lectures:
1a: Ac 8,26-40
Salm: 65,8-9.16-17.20
Ev. Jn 6,44-51

Benvolguts germans en el sacerdoci

Professors

Alumnes, que participeu en aquesta celebració de l'Any de la Misericòrdia

1.- Entrar per la porta de la Misericòrdia

El que ens ha portat avui aquí és important per a nosaltres com a cristians i com a membres de l'Església. Sabeu que el Papa Francesc ens ha convocat a què al llarg de tot aquest any celebrem de manera especial la misericòrdia de Déu Pare. Tots els qui hem estat batejats i formem part de l'Església, i d'una manera especial vosaltres que us eduqueu en col·legis que volen ajudar-vos a créixer com a persones

i com a cristians, ens unim a aquesta celebració responnent així a la crida del Papa. Aquest gest ens ajuda a sentir-nos més membres de l'Església i també a recordar quelcom molt important per a la nostra vida cristiana i per al nostre món.

Per a tots nosaltres és important no oblidar que Déu, eixe Déu en qui els cristians creiem, és el nostre Pare, és algú que ens estima perquè ens porta dins del seu cor. I per això vol sempre el nostre bé. I com què ens estima i vol el nostre bé, es mostra sempre com un Déu que ens vol acollir, que ens vol abraçar i que ens vol perdonar. Per això al començament d'aquesta celebració hem fet un signe: hem entrat per la Porta Santa. Amb eixe signe li estem dient a Déu que volem entrar per la porta de la seua misericòrdia; que volem deixar-nos abraçar per Ell; que sabem que ens estima i que ens ha mostrat el seu amor en el seu Fill Jesucrist; que sabem que està disposat a perdonar-nos i que sempre vol tindre misericòrdia de nosaltres.

De vegades els cristians oblidem qui és eixe Déu. Ell no es cansa mai de perdonar-nos. Som nosaltres els qui moltes vegades ens cansem de demanar-li perdó. No oblidem mai que el nostre Déu ens estima. És un Déu que ens està esperant i que s'alegra cada vegada que ens apropem a Ell amb una actitud d'humilitat per demanar-li perdó. Entrar per la Porta de la Misericòrdia és un signe d'humilitat, de reconeixement de què no som perfectes i que podem ser millors. Podem ser millors amics de Déu però necessitem sempre del seu amor i del seu perdó. Cada vegada que ens adrecem a Déu pregant amb el Parenostre li demanem que perdone les nostres culpes, perquè sabem que Ell està sempre disposat a la misericòrdia i al perdó. I això deu d'alegrar el nostre cor.

2.- La Misericòrdia salvarà el nostre món

El missatge d'aquest Any de la Misericòrdia que el Papa vol que recordem tots els cristians és que la misericòrdia i l'amor és allò més important, no únicament en la relació amb Déu, sinó també en la relació entre nosaltres, entre les persones del nostre món. En un món sense misericòrdia i sense amor no es podria viure. Si les persones no fórem capaces de perdonar-nos, d'estimar-nos i d'ajudar-nos les unes a les altres, aquest món seria inhumà. Estic convençut que tots vosaltres i tots els qui ens hem reunit en aquesta celebració desitgem un món millor, un món més just i més humà, on no hi hagen tantes persones que patisquen, on ningú es vegi obligat a fugir de la seua

terra per ser perseguit. Tots anhelem un món més digne de l'ésser humà.

¿Com podem els cristians ajudar a què aquest món sigui possible? Vivint actituds de misericòrdia. I les actituds de misericòrdia són fonamentalment quatre: no jutjar ningú per a no ser jutjats per Déu; no condemnar ningú perquè tampoc volem nosaltres ser condemnats per Déu; perdonar sempre per a poder ser perdonats; i ser generosos per ajudar a les persones que més ho necessiten. Si vivim sense jutjar-nos, sense condemnar-nos, perdonant-nos i ajudant-nos sempre els uns als altres, el nostre serà un món millor.

El Papa Francesc ens vol recordar aquest any que és la misericòrdia lo que salvarà el nostre món. Com ja us he dit, un món on les persones no fórem capaces de perdonar-nos i d'ajudar-nos seria un món on no es podria viure. En aquest Any de la Misericòrdia el Papa vol que ens apropem a Déu, però també que ens apropem els uns als altres, estimant-nos, perdonant-nos, ajudant-nos.

Per això hem vingut avui a la Catedral: per mirar a Jesús, per trobar-nos amb qui des de la Creu ens ha mostrat l'amor i la misericòrdia de Déu. És mirant a eixe Jesús que està clavat a la Creu on descobrirem quin és el camí que ens porta a la misericòrdia.

Que el Senyor us done l'alegria de conèixer Jesús, de trobar-vos amb Ell i de ser misericordiosos amb tots els germans.

Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de l'arxiprestat de la Terra Alta

- Santa Església Catedral de Tortosa, 17 d'abril de 2016
- IV Diumenge de Pasqua
- Lectures:
1a: Ac 13,14.43-52
Salm 99,2-5
2a: Ap. 7,9.14-17
Ev. Jo 10,27-30

Il.lm. Sr. Vicari General
Membres del Capítol catedralici
Sr. arxiprest i rectors de les parròquies de l'arxiprestat de la Terra
Alta
Germans en el sacerdoci,
Germanes i germans tots en el Senyor.

1.- Som el poble i el ramat del Senyor

En el Salm responsorial hem proclamat: “nosaltres som el poble del Senyor, el ramat que Ell pastura”. Com que som poble de Déu i ramat del Senyor volem seguir el nostre Bon Pastor, i ho fem amb una actitud d'agraïment, proclamant la seua misericòrdia envers nosaltres. El Papa Francisc ens ha convidat a celebrar al llarg d'aquest any el Jubileu de la Misericòrdia. Aquesta celebració ens ha de portar a donar-li gràcies al Senyor perquè nosaltres som el poble del qual Ell ha tingut i continua tenint misericòrdia.

L'Església no és un poble de perfectes davant un món que està condemnat. Som un poble de creients conscients que Déu ha tingut misericòrdia de nosaltres i de tot el món. En la Paraula que hem escoltat, encara que no apareix explícitament el terme misericòrdia, se'ns parla de l'amor de Déu, de la seua misericòrdia, que s'ha manifestat plenament en la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist.

En la primera lectura hem sentit que després de la predicació dels apòstols molts es van convertir. L'autor del llibre dels Fets dels Apòstols ens diu que aquells que estaven destinats a la vida eterna es convertiren a la fe, es van fer batejar i van entrar a formar part de l'Església. Formar part de l'Església no garanteix mecànicament la salvació. Perquè si un s'incorpora materialment a l'Església però no viu segons l'Evangelí, no es comporta com a cristià ni està en el camí que porta a la Vida. Però si Déu ens ha cridat a formar part de l'Església pel Baptisme, això és signe de què vol portar-nos a la vida eterna. El fet de què nosaltres un dia pel baptisme entràrem a formar part de l'Església, ja ens parla de l'amor i de la misericòrdia de Déu. Ell vol salvar-nos, Ell vol donar-nos la vida eterna i per això ens ha cridat a la fe.

Però no sols hem entrat a formar part de l'Església. Sabem que el mateix Senyor ressuscitat, a qui avui en la litúrgia proclamen com a Bon Pastor, cuida de nosaltres. Ell ens coneix, ens estima i no vol que ningú de nosaltres es perda. Les paraules de Jesús en l'Evangelí

que hem escoltat són també paraules d'esperança i molt consoladores per a nosaltres.

No sols agraïm al Senyor que un dia ens cridara a formar part de la seua Església. Agraïm al Senyor que continue cuidant de nosaltres perquè no es perda ningú dels qui han estat cridats per Ell, ningú dels qui Ell ha destinat a la vida eterna. El Senyor ressuscitat cuida de nosaltres i de la nostra fe: per l'Església, per la seua paraula, per l'aliment de l'Eucaristia que Ell ens regala, i també pel ministeri i l'entrega generosa de tants pastors bons que al llarg de la història de l'Església han donat la vida per les seues ovelles.

Quan mirem la nostra vida en l'Església, descobrim que és en ella on el Senyor ha cuidat la nostra fe perquè no es perda ningú dels qui creuen en Ell. Agraïm avui al Senyor ressuscitat tants dons que ens ajuden a mantenir-nos en el camí de la fe.

Però la misericòrdia es mostrarà també al final de la història. Hem escoltat en el llibre de l'Apocalipsi, com l'Anyell que ha estat degollat es convertirà en el pastor de tots aquells que han estat redimits, i els portarà a les fonts de la Vida Autèntica, a les fonts de la Vida Eterna. Déu ha tingut misericòrdia de nosaltres, ens ha cridat a la Vida Eterna, posa al nostre abast tots els mitjans que ens encaminen a ella. I Ell mateix ens promet que, al final de la història, ens donarà plenament eixa Vida.

2.- Un any de gràcia del Senyor

L'Any de la Misericòrdia és un temps per a proclamar la misericòrdia del Senyor en la vida de cadascú de nosaltres. Un temps també en què el Papa ens convida a perseverar en eixe amor de Déu. Per això és un any de gràcia del Senyor. Tots nosaltres sabem que som febles; que moltes vegades, volent ser bons cristians, no actuem segons l'Evangeli; som conscients que estem necessitats de la misericòrdia i del perdó de Déu. Acollir contínuament la misericòrdia de Déu és un signe d'humilitat. Tot allò que fem al llarg d'aquest Any de la Misericòrdia renovant la nostra vida, participant en les celebracions de l'Església, passant per la Porta Santa, ens vol recordar que constantment necessitem ser renovats per la misericòrdia de Déu.

¿Qui de nosaltres és un cristià perfecte? Ningú dels qui estem aquí podem dir que som uns cristians perfectes. Tots som conscients que ens queda molt de camí per recórrer per seguir el Senyor, que podem millorar molt en la nostra vida de fe. Per això aquest Jubileu

ens recorda que, a més de cantar la misericòrdia de Déu en la nostra vida, hem de renovar-la constantment en el nostre cor. Això serà un signe de què realment vivim en el desig de ser bons cristians, ovelles del ramat del Senyor que volen escoltar la seua veu i seguir-lo. Déu no es cansa mai de perdonar-nos. Som nosaltres els qui moltes vegades ens cansem de demanar-li perdó. El Papa Francesc vol que vivim com a cristians, sempre oberts a la força renovadora de la misericòrdia i l'amor de Déu Pare.

3.- Misericordiosos com el Pare

Aquest Any de la Misericòrdia el Papa també ens convida a tindre un cor misericordiós com el del Pare. La misericòrdia és la característica més important del cor del Pare, per això ha de ser també l'actitud fonamental dels deixebles. La misericòrdia és lo que fa que el món siga digne de l'home. La misericòrdia salvarà el món. Un món sense misericòrdia, on les persones no s'estimaren ni tingueren gestos d'amor els uns envers els altres, seria un món inhumà.

Misericòrdia, en paraules de Jesús, vol dir no jutjar per a no ser jutjats; no condemnar per a no ser condemnats; perdonar per a ser perdonats; ajudar els més necessitats per a rebre les riqueses de la vida eterna que Déu ens promet. Si en el nostre món les persones ens jutgem i ens condemnem els uns als altres; si som incapaços de perdonar-nos; si quan veiem una persona necessitada tenim sempre el cor tancat... en aquest món no es podria viure, seria un món inhumà. Allò que humanitza el nostre món i el fa digne de les persones és la misericòrdia. El Papa Francesc, amb gestos i signes, ens diu que és la misericòrdia: no tancar el cor als més necessitats, estar sempre disposats al perdó, no jutjar ni condemnar a ningú.

Demanam-li al Senyor que no ens oblidem de cantar la misericòrdia de Déu, de mantenir sempre el cor obert a la força renovadora del seu amor i de tindre un cor compassiu envers les necessitats dels altres. Que el Senyor ens concedeixi a tots aquesta gràcia.

Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu dels infants

- Santa Església Catedral de Tortosa, 24 d'abril de 2016
- V Diumenge de Pasqua
- Lectures:
1a: Ac 14,21-27
Salm 144,8-13
2a: Ap 21,1-5a
Ev. Jo 13,31-35

1.- Entrem per la Porta de la Misericòrdia

Benvolguts germans en el sacerdoci i tots els qui avui heu vingut a participar en aquesta celebració de l'Eucaristia

Els qui altres anys heu participat en aquesta trobada haureu notat una primera diferència: normalment ho celebrem al seminari però avui hem començat celebrant l'Eucaristia aquí, a la nostra catedral. I ho hem fet d'una manera especial: entrant tots junts per una porta que durant aquest Any Sant és la Porta de la Misericòrdia. Travesant eixa Porta Santa ens hem aplegat per escoltar la paraula del Senyor i per celebrar l'Eucaristia.

Hem fet aquest gest perquè tots nosaltres ens volem unir al Papa Francesc, qui vol que tota l'Església celebrem junts l'Any de la Misericòrdia i que ho fem de dos maneres: en primer lloc rebent cadascú de nosaltres el perdó de Déu, entrant per la porta de la seua misericòrdia en el sagrament de la Reconciliació. Com que tots els qui estem aquí sabem que no som perfectes i que podríem ser millors, necessitem del perdó i de la misericòrdia de Déu.

2.- Ser misericordiosos com el Pare del Cel

En segon lloc el Papa Francesc vol que celebrem l'Any de la Misericòrdia vivint nosaltres també eixa misericòrdia, sent misericordiosos com ho és el nostre Pare del Cel. Abans de començar la celebració de l'Eucaristia ja us han dit com els cristians hem de ser misericordiosos amb els altres: complint i vivint eixes obres de misericòrdia envers les persones més necessitades. En aquesta celebració de l'Eucaristia hem escoltat una paraula del Senyor que ens ajuda a entendre què és això de ser misericordiosos.

Com veieu, la nostra catedral avui està decorada d'una manera especial. Els qui havíeu entrat alguna vegada, ¿havíeu vist aquests cors per aquí? No, els han posat únicament per al dia d'avui. La catedral està avui plena de cors. Quan veiem un cor com els que estem veient per tota la catedral, ¿de què ens parla? De l'amor, és clar. Un cor és un signe que normalment les persones utilitzem per a dir a una altra persona que l'estimem. Tots aquests cors ens parlen de l'amor. També l'Evangelí que hem escoltat ens parla de l'amor. Avui tot ens parla de l'amor: els cors que hem posat per tota la catedral i també la paraula de l'Evangelí que hem escoltat.

Aquesta Paraula és molt important. De fet, Jesús la repeteix moltes vegades en l'Evangelí perquè no ho oblidem. Avui hem escoltat el moment en què Jesús les diu per l'última vegada als seus deixebles. Abans de la seua mort, quan estava acomiadant-se dels seus deixebles, els torna a repetir allò que per a Ell era lo més important. I per a Jesús, ¿què és lo més important? ¿Què és el que vol que fem les persones que vivim en aquest món? Per a Jesús lo més important és que ens estimem. En això coneixeran els homes que som els seus deixebles: si no ens estimem ja podem dir que som cristians, però no ho som de veres.

3.- Un manament nou

Jesús també ens ha dit en l'Evangelí que eixe manament és nou. ¿Què vol dir Jesús amb això de què el manament d'estimar-nos és nou? ¿No ens deuríem estimar sempre totes les persones? ¿On està la novetat? La novetat consisteix en primer lloc en què Jesús ens diu com ens hem d'estimar: com Ell ens va estimar a nosaltres. Per això, fins que no hem vist com Jesús va ser capaç d'estimar-nos, no podem saber fins on arriba aquest manament. Ens hem d'estimar els uns als altres tant com Ell ens va estimar. La novetat està en què Jesús es posa com a model d'amor. Per això fa el manament de l'amor, un manament nou. Jesús ens va estimar perdonant-nos; donant la vida per nosaltres; fent-se el nostre servidor; sense ningun tipus d'egoisme. Així ens hem d'estimar els uns als altres.

Però també és un manament nou per una segona raó: perquè estimar-nos és quelcom que tots els dies hem d'aprendre a viure. El nostre món fa dos mil anys que escolta aquestes paraules de Jesús, però tot i això les persones moltes vegades s'odien; no es parlen els uns amb els altres; encara hi ha guerres i injustícies. Per això el mana-

ment de Jesús serà sempre un manament nou. Perquè cada dia, quan ens aixequem del llit, quan comencem la jornada, hem de començar de nou a estimar-nos els uns als altres. Serà sempre un manament nou perquè mai acabarem de posar-lo en pràctica, mai acabarem d'aprendre'l plenament. Cada dia hem de recordar de nou que lo més important que un cristià ha de fer és viure aquest manament.

Que Jesús ens ajude a tots a viure eixe manament sent misericordiosos amb els més necessitats del nostre món, com el Pare de Cel és misericordiós amb nosaltres.

Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Cuidar la vida, sembrar esperança **(PARAULES DE VIDA - 3 d'abril 2016)**

El dia 4 d'abril, solemnitat de l'Anunciació del Senyor, celebrem en les nostres diòcesis la Jornada per la Vida. El començament de la vida humana del Fill de Déu en les entranyes virginals de Maria ens descobreix el valor que tota vida humana té als ulls de Déu, perquè "per la seua encarnació, el Fill de Déu en certa manera s'ha unit amb cada home" (GS 22). Quan el contemplem en el moment de la seua concepció, el veiem unit a tots els éssers humans que han estat concebuts i encara no han nascut, i açò ens ajuda a veure en ells fills de Déu cridats a la vida per amor.

La jornada d'enguany és la primera que se celebra després de la publicació, per part del Papa Francesc, de l'encíclica *Laudato si'*. Com ja he ressaltat en els escrits que vaig dedicar a comentar aquest text magisterial, el Papa insisteix moltes vegades en la contradicció cultural que estem vivint en la nostra societat: no té sentit viure amb una preocupació, que moltes vegades ratlla l'obsessiu, per l'ecologia i el medi ambient i, al mateix temps, descuidar l'atenció de l'única criatura que és cridada personalment a l'existència per Déu, l'ésser humà. Una autèntica ecologia no sols no exclou l'ésser humà, sinó que ha de començar per l'atenció del concebut i no nascut. Si

la terra és la casa comuna que hem de cuidar, no podem oblidar que la primera “casa” que l’èsser humà habita és el si de la mare i que aquest ha de ser un lloc d’acollida i de protecció, on s’estableix el primer diàleg que és el del nou ésser amb sa mare.

Celebrem també la jornada de la vida de l’any jubilar de la Misericòrdia. Quan ens acostem als mitjans de comunicació, tenim la sensació que en la nostra cultura s’estan buscant constantment motius per justificar la licitud de l’avortament i de l’eliminació directament provocada de la vida de les persones en estat terminal. Quan se sospita (moltes vegades sense base científica) que un virus o una malaltia pot tindre conseqüències sobre l’èsser humà no nascut, la primera cosa que es fa és justificar l’avortament. Estem davant d’una cultura que ha perdut el sentit de la misericòrdia, la qual consisteix precisament en l’actitud contrària: quan una vida humana més dèbil i indefensa és, més ha de ser cuidada, perquè eixa persona està més necessitada de l’amor dels seus germans.

El lema d’enguany ens recorda que quan cuidem la vida estem semblant esperança. Un món que no considera la vida humana com un valor absolut es torna insegur per a l’èsser humà. Podem pensar, per exemple, que si haguérem nascut en un moment en què l’acceptació social de l’avortament haguera sigut com ho és ara, és possible que algun de nosaltres no estiguera avui aquí. Una societat en la que es produísca una acceptació social de l’eutanàsia es torna insegura per a tots, perquè ningú pot sentir-se segur de què serà estimat i acompanyat en el moment de la malaltia. I quan l’èsser humà se sent insegur en el món, perd l’esperança. Una cultura que protegeix la vida sembla esperança en el cor dels homes.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La família i l’educació dels fills (*PARAULES DE VIDA - 10 d’abril 2016*)

Si en l’escrit de la setmana passada ens referíem al primer dels drets humans, que és el dret a la vida, hui ens centrem en un tema que està intrínsecament vinculat a ell: el dret a una educació digna. Un

exercici correcte d'aquest dret implica a totes les instàncies socials, especialment a la família, a l'estat i, per als cristians i aquells que ho vulguen, també a l'Església. Els pares són els primers que tenen el deure de procurar als seus fills una educació digna. Junt amb aquest deure, tenen el dret d'escollir per a ells l'educació que consideren més adequada d'acord amb els seus principis morals i religiosos. L'estat té el deure de garantir uns mínims comuns per a tots, d'assegurar el dret que assisteix als pares per decidir lliurement l'educació que consideren convenient per als seus fills, i de procurar una educació en aquells casos en què els pares no complisquen amb el seu deure. En la protecció d'aquests drets l'estat no fa un favor als pares. Encara que l'educació dels xiquets i dels joves és més àmplia, no hi ha dubte que un dels àmbits que seran més decisius per al seu futur és el centre educatiu. Els pares no poden oblidar que aquesta decisió és molt important per als seus fills i no poden eludir la seua responsabilitat en l'elecció del col·legi que consideren més adequat, segons les seues conviccions morals i religioses, i també en el seguiment del procés educatiu dels fills. La primera obligació de les autoritats educatives és garantir el compliment d'aquests drets.

L'Església, que pensa que l'obertura a Déu és quelcom positiu per a l'ésser humà i que veu en Crist la realització de l'home perfecte i l'ideal de la persona humana a què tots deuríem assemblar-nos, sempre ha estat present en l'àmbit de l'educació de diverses formes: promovent institucions educatives i fent-se present en les estatals, per possibilitar que el dret d'aquells pares que volen per als seus fills l'ensenyament de la religió es faça realitat.

Durant aquestes setmanes les famílies us trobeu en un moment en què heu de prendre decisions sobre l'educació dels vostres fills en vistes al pròxim curs. Com a bisbe vull animar als pares cristians a què no oblideu que les decisions que prengueu han de ser expressió de la coherència de la fe. Considereu la importància que l'assignatura de religió, que tots els centres educatius tenen obligació d'oferir en els nivells que estableix la llei, pot tindre per al desenvolupament cultural i personal dels vostres fills. El nostre univers cultural està determinat pel cristianisme, per la qual cosa un desconeixement del fet cristià condueix a una ignorància respecte de la nostra cultura. D'altra banda, una persona que no valora l'obertura a la transcendència i, en definitiva, a Déu, és algú que no desenvolupa una de les capacitats que caracteritzen l'ésser humà i el diferencien dels altres éssers.

Per ajudar-vos en la vostra missió, l'Església té també una xarxa d'escoles cristianes que pretenen oferir un ensenyament de qualitat i, al mateix temps, coherent amb la fe i amb aquells valors i actituds que poden ajudar al creixement personal en la dimensió moral i religiosa. No desaprofiteu aquesta oportunitat.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jornada de pregària per les vocacions (*PARAULES DE VIDA - 17 d'abril 2016*)

Va ser el Beat Pau VI qui va determinar, ja fa més de 50 anys, que el quart diumenge de Pasqua se celebrara en l'Església la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, per ser el dia en què es proclama en la celebració de l'Eucaristia el text evangèlic en el que Jesús es presenta a si mateix com el Bon Pastor.

Tots som conscients de lo necessàries que són i de la riquesa que suposen per a l'Església les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada. Les diòcesis i les parròquies viuen com un empobriment la desaparició d'una comunitat de vida consagrada en un poble o el fet de que una comunitat cristiana, que ha tingut sempre un sacerdot residint i acompanyant el seu camí de fe, passe a ser atesa per un pastor que resideix en un poble pròxim. Hem de ser conscients que açò ho estem vivint en la nostra diòcesi: dos comunitats religioses (una de vida activa i una altra de vida contemplativa) han deixat d'estar entre nosaltres. He celebrat les exèquies de deu sacerdots i únicament s'ha ordenat un (que està també entre els difunts). Malgrat això, hem de donar gràcies a Déu pel fet de que durant aquest temps tres joves han ingressat en el seminari major i perquè en les cases de les congregacions religioses presents en la diòcesi, s'han celebrat sis professions solemnes. Són les preocupacions i les esperances que com a comunitat cristiana hem de conèixer i compartir.

El Papa Francesc, en el missatge que ens ha dirigit amb motiu d'aquesta jornada, titulat *L'Església, mare de vocacions*, ens anima

a veure les vocacions particulars com a “dons de la divina misericòrdia” i, al mateix temps, ens recorda que l'Església i, per tant, les famílies cristianes i les comunitats parroquials, està cridada a ser “la terra on la vocació germina, creix i dóna fruit”. La primera crida que el Senyor ens ha fet a tots el dia del nostre baptisme va ser a pertànyer a l'Església. Vivint en ella, cadascun dels cristians ha de descobrir la seua vocació particular, la missió que el Senyor ha pensat per a ell. Aquest descobriment es fa escoltant i meditant la Paraula de Déu, pregant i vivint en l'Església amb el desig de participar en la seua missió. Per això, el Papa ens recorda que tota vocació naix en l'Església, creix i està sostinguda per ella, pel que ha de viure's en comunió amb ella i amb el desig de posar-se al seu servei.

Tots els cristians i agents de pastoral tenim una responsabilitat en el foment i l'atenció de les vocacions sacerdotals i consagrades: els pares cristians, si volen viure cristianament la seua missió, no poden dificultar la vocació d'algun dels seus fills o filles impeding el seu seguiment del Senyor; els sacerdots tenen una responsabilitat especial en l'atenció pastoral de les vocacions; és important que en les comunitats i institucions educatives cristianes es cree un clima de valoració positiva de les vocacions que contraresta l'ambient del nostre món, i que en totes les parròquies s'arribe a viure la “maternitat de l'Església” en cada crida “a través de l'oració perseverant per les vocacions”.

Que la nostra oració siga escoltada pel Senyor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La iniciació cristiana

(PARAULES DE VIDA - 24 d'abril 2016)

Al llarg de tot l'any, però d'una manera especial durant aquest temps de Pasqua, molts infants i joves de la nostra diòcesi reben els sacraments de la Iniciació Cristiana: el Baptisme, pel qual entren a formar part de l'Església; la Confirmació, que els fa testimonis de la fe enmig del món; i l'Eucaristia, per la que arriben a ser comensals

de la Mesa del Senyor i a participar plenament del Banquet Eucarístic. Com a bisbe vull manifestar-vos l'alegria que sento quan, en les meues visites pastorals a les parròquies, he tingut l'ocasió de trobar-me amb molts xiquets i xiquetes que assisteixen a la catequesi i comprovar amb quina il·lusió s'estan preparant per a rebre el Senyor el dia de la seua primera comunió. També m'he reunit amb molts joves i he pogut veure l'interès amb què segueixen el procés de la seua preparació per a la Confirmació. Ells, junt amb els xiquets que al llarg de tot l'any reben les aigües baptismals, són una esperança per a la nostra diòcesi.

Des d'aquí vull agrair als pares i als iaïos, que en molts casos també sou decisius en l'educació cristiana dels vostres néts, l'interès que mostreu en que reben els sagraments que són la base i el fonament perquè puguen construir la seua vida cristiana sobre la roca que és Crist. Gràcies a la vostra preocupació, ells poden arribar a conèixer millor Jesucrist i créixer en el desig de viure en amistat amb Ell. Que descobrisquen que per a vosaltres és important la seua assistència a la catequesi i que siguin bons cristians. Acompanyeu-los en el camí de la fe i de la vida cristiana. En aquest moment de la història de l'Església, el testimoni d'una fe viscuda en el si de la família és decisiu, perquè ni la cultura ni la societat que ens envolta valora positivament la fe cristiana. Us demano que no menyspreu la fe en la que estan creixent en la catequesi parroquial.

Vull manifestar la meua gratitud a tantes i tants catequistes que dediquen generosament part del seu temps i un gran esforç a transmetre la fe a aquests infants i joves. Per a vosaltres, el dia de la seua primera comunió o de la confirmació és també un moment d'alegria. Veieu que el vostre esforç d'alguna manera ha produït fruit: un xiquet o una xiqueta que rep el Senyor en l'Eucaristia i els joves que reben el do de l'Esperit Sant en la Confirmació estan acollint una gràcia que, sens dubte, produirà fruits en la seua vida. No sabem com ni quan, però tenim la seguretat que Déu no els abandonarà. Malgrat que el vostre treball de vegades us puga parèixer dur i ingrát, no us desanimeu. Penseu en lo importants que han sigut per a la nostra vida cristiana les persones que van ser els nostres catequistes quan érem xiquets.

Als sacerdots de la diòcesi us vull exhortar a acollir amb amor les famílies d'aquests infants i joves i que prepareu amb il·lusió les celebracions dels sagraments de la Iniciació Cristiana. Si veuen que per a vosaltres aquest moment de la seua fe és important, també ells

arribaran a valorar-lo. No oblideu que si per gràcia de Déu algun d'aquests xiquets i joves se sent cridat a la santedat i a l'amistat amb Crist, ha valgut la pena entregar tota la nostra vida al Senyor. Felicitats a tots. Rebeu la meua benedicció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Cuidar la vida, sembrar esperanza
(PALABRAS DE VIDA - 3 de abril 2016)

El día 4 de abril, solemnidad de la Anunciación del Señor, celebramos en nuestras diócesis la Jornada por la Vida. El comienzo de la vida humana del Hijo de Dios en las entrañas virginales de María nos descubre el valor que toda vida humana tiene a los ojos de Dios, pues “el Hijo de Dios, con su encarnación, se ha unido en cierto modo con todo hombre” (GS 22). Cuando lo contemplamos en el momento de su concepción, lo vemos unido a todos los seres humanos que han sido concebidos y todavía no han nacido, y esto nos ayuda a ver en ellos hijos de Dios llamados a la vida por amor.

La jornada de este año es la primera que se celebra después de la publicación, por parte del Papa Francisco, de la encíclica *Laudato si'*. Como ya he resaltado en los escritos que dediqué a comentar este texto magisterial, el Papa insiste en repetidas ocasiones en la contradicción cultural que estamos viviendo en nuestra sociedad: no tiene sentido vivir con una preocupación, que muchas veces raya lo obsesivo, por la ecología y el medio ambiente y, al mismo tiempo, desatender el cuidado de la única criatura que es llamada personalmente a la existencia por Dios, el ser humano. Una auténtica ecología no sólo no excluye al ser humano, sino que debe comenzar por el cuidado del concebido y no nacido. Si la tierra es la casa común que hemos de cuidar, no podemos olvidar que la primera “casa” que el ser humano habita es el seno de la madre y que éste debe ser un lugar de acogida y de protección, donde se establece el primer diálogo que es el del nuevo ser con su madre.

Celebramos también la jornada de la vida del año jubilar de la Misericordia. Cuando nos acercamos a los medios de comunicación,

tenemos la sensación de que en nuestra cultura se están buscando constantemente motivos para justificar la licitud del aborto y de la eliminación directamente provocada de la vida de las personas en estado terminal. Cuando se sospecha (muchas veces sin base científica) que un virus o una enfermedad puede tener consecuencias sobre el ser humano no nacido, lo primero que se hace es justificar el aborto. Estamos ante una cultura que ha perdido el sentido de la misericordia, la cual consiste precisamente en la actitud contraria: cuando una vida humana más débil e indefensa es, más debe ser cuidada, porque esa persona está más necesitada del amor de sus hermanos.

El lema de este año nos recuerda que cuando cuidamos la vida estamos sembrando esperanza. Un mundo que no considera la vida humana como un valor absoluto se vuelve inseguro para el ser humano. Podemos pensar, por ejemplo, que si hubiéramos nacido en un momento en el que la aceptación social del aborto hubiese sido como lo es ahora, es posible que alguno de nosotros no estuviera hoy aquí. Una sociedad en la que se produzca una aceptación social de la eutanasia se vuelve insegura para todos, porque nadie puede sentirse seguro de que será amado y acompañado en el momento de la enfermedad. Y cuando el ser humano se siente inseguro en el mundo, pierde la esperanza. Una cultura que protege la vida siembra esperanza en el corazón de los hombres.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La familia y la educación de los hijos (PALABRAS DE VIDA - 10 de abril 2016)

Si en el escrito de la semana pasada nos referíamos al primero de los derechos humanos, que es el derecho a la vida, hoy nos centramos en un tema que está intrínsecamente vinculado a él: el derecho a una educación digna. Un ejercicio correcto de este derecho implica a todas las instancias sociales, especialmente a la familia, al estado y, para los cristianos y aquellos que lo quieran, también a la Iglesia.

Los padres son los primeros que tienen el deber de procurar a sus hijos una educación digna. Junto con este deber, tienen el derecho de elegir para ellos la educación que consideran más adecuada de acuerdo con sus principios morales y religiosos. El estado tiene el deber de garantizar unos mínimos comunes para todos y el derecho que asiste a los padres para elegir libremente la educación que consideren conveniente para sus hijos, y de procurar una educación en aquellos casos en que los padres no cumplan con su deber. En la protección de estos derechos el estado no hace un favor a los padres. Aunque la educación de los niños y jóvenes es más amplia, no hay duda de que uno de los ámbitos que serán más decisivos para su futuro es el centro educativo. Los padres no pueden olvidar que esta decisión es muy importante para sus hijos y no pueden eludir su responsabilidad en la elección del colegio que consideran más adecuado, según sus convicciones morales y religiosas, y también en el seguimiento del proceso educativo de los hijos. La primera obligación de las autoridades educativas es garantizar el cumplimiento de estos derechos.

La Iglesia, que piensa que la apertura a Dios es algo positivo para el ser humano y que ve en Cristo la realización del hombre perfecto y el ideal de la persona humana al que todos deberíamos asemejarnos, siempre ha estado presente en el ámbito de la educación de diversas formas: promoviendo instituciones educativas y haciéndose presente en las estatales, para posibilitar que el derecho de aquellos padres que quieren para sus hijos la enseñanza de la religión se haga realidad.

Durante estas semanas las familias os encontraréis en un momento en el que debéis tomar decisiones sobre la educación de vuestros hijos en vistas al próximo curso. Como obispo quiero animar a los padres cristianos a que no olvidéis que las decisiones que toméis deben ser expresión de la coherencia de la fe. Considerad la importancia que la asignatura de religión, que todos los centros educativos tienen obligación de ofertar en los niveles que establece la ley, puede tener para el desarrollo cultural y personal de vuestros hijos. Nuestro universo cultural está determinado por el cristianismo, por lo que un desconocimiento del hecho cristiano conduce a una ignorancia respecto de nuestra cultura. Por otra parte, una persona que no valora la apertura a la trascendencia y, en definitiva, a Dios, es alguien que no desarrolla una de las capacidades que caracterizan al ser humano y lo diferencian de los otros seres.

Para ayudaros en vuestra misión, la Iglesia tiene también una red de escuelas cristianas que pretenden ofrecer una enseñanza de calidad y, al mismo tiempo, coherente con la fe y con aquellos valores y actitudes que pueden ayudar al crecimiento personal en la dimensión moral y religiosa. No desaprovechéis esta oportunidad.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Jornada de oración por las vocaciones
(PALABRAS DE VIDA - 17 de abril 2016)

Fue el Beato Pablo VI quien determinó, ya hace más de 50 años, que el cuarto domingo de Pascua se celebrara en la Iglesia la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, por ser el día en que se proclama en la celebración de la Eucaristía el texto evangélico en el que Jesús se presenta a sí mismo como el Buen Pastor.

Todos somos conscientes de lo necesarias que son y de la riqueza que suponen para la Iglesia las vocaciones al ministerio sacerdotal y a la vida consagrada. Las diócesis y las parroquias viven como un empobrecimiento la desaparición de una comunidad de vida consagrada en un pueblo o el hecho de que una comunidad cristiana, que ha tenido siempre un sacerdote residiendo y acompañando su camino de fe, pase a ser atendida por un pastor que reside en un pueblo cercano. Tenemos que ser conscientes de que esto lo estamos viviendo en nuestra diócesis: dos comunidades religiosas (una de vida activa y otra de vida contemplativa) han dejado de estar entre nosotros. He celebrado las exequias de diez sacerdotes y únicamente se ha ordenado uno (que está también entre los fallecidos). A pesar de esto, hemos de dar gracias a Dios por el hecho de que durante este tiempo tres jóvenes han ingresado en el seminario mayor y porque en las casas de las congregaciones religiosas presentes en la diócesis, se han celebrado seis profesiones solemnes. Son las preocupaciones y las esperanzas que como comunidad cristiana hemos de conocer y compartir.

El Papa Francisco, en el mensaje que nos ha dirigido con motivo de esta jornada, titulado *La Iglesia, madre de vocaciones*, nos anima a ver las vocaciones particulares como “dones de la divina misericordia” y, al mismo tiempo, nos recuerda que la Iglesia y, por tanto, las familias cristianas y las comunidades parroquiales, está llamada a ser “la tierra donde la vocación germina, crece y da fruto”. La primera llamada que el Señor nos ha hecho a todos el día de nuestro bautismo fue a pertenecer a la Iglesia. Viviendo en ella, cada uno de los cristianos ha de descubrir su vocación particular, la misión que el Señor ha pensado para él. Este descubrimiento se hace escuchando y meditando la Palabra de Dios, orando y viviendo en la Iglesia con el deseo de participar en su misión. Por ello, el Papa nos recuerda que toda vocación nace en la Iglesia, crece y está sostenida por ella, por lo que ha de vivirse en comunión con ella y con el deseo de ponerse a su servicio.

Todos los cristianos y agentes de pastoral tenemos una responsabilidad en el fomento y el cuidado de las vocaciones sacerdotales y consagradas: los padres cristianos, si quieren vivir cristianamente su misión, no pueden dificultar la vocación de alguno de sus hijos o hijas impidiendo su seguimiento del Señor; los sacerdotes tienen una responsabilidad especial en el cuidado pastoral de las vocaciones; es importante que en las comunidades e instituciones educativas cristianas se cree un clima de valoración positiva de las vocaciones que contrarreste el ambiente de nuestro mundo, y que en todas las parroquias se llegue a vivir la “maternidad de la Iglesia” en cada llamada “a través de la oración perseverante por las vocaciones”.

Que nuestra oración sea escuchada por el Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La iniciación cristiana
(PALABRAS DE VIDA - 24 de abril 2016)

A lo largo de todo el año, pero de una manera especial durante este tiempo de Pascua, muchos niños, niñas y adolescentes de nuestra

diócesis reciben los sacramentos de la Iniciación Cristiana: el Bautismo, por el que entran a formar parte de la Iglesia; la Confirmación, que los hace testigos de la fe en medio del mundo; y la Eucaristía, por la que llegan a ser comensales de la Mesa del Señor y a participar plenamente del Banquete Eucarístico. Como obispo quiero manifestaros la alegría que siento cuando, en mis visitas pastorales a las parroquias, he tenido la ocasión de encontrarme con muchos niños y niñas que asisten a la catequesis y comprobar con qué ilusión se están preparando para recibir al Señor el día de su primera comunión. También me he reunido con muchos jóvenes y he podido ver el interés con el que siguen el proceso de su preparación para la Confirmación. Ellos, junto con los niños que a lo largo de todo el año reciben las aguas bautismales, son una esperanza para nuestra diócesis.

Desde aquí quiero agradecer a los padres y a los abuelos, que en muchos casos también son decisivos en la educación cristiana de vuestros nietos, el interés que mostráis en que reciban los sacramentos que son la base y el fundamento para que puedan construir su vida cristiana sobre la roca que es Cristo. Gracias a vuestra preocupación, ellos pueden llegar a conocer mejor a Jesucristo y crecer en el deseo de vivir en amistad con Él. Que ellos descubran que para vosotros es importante su asistencia a la catequesis y que sean buenos cristianos. Acompañadles en el camino de la fe y de la vida cristiana. En este momento de la historia de la Iglesia, el testimonio de una fe vivida en el seno de la familia es decisivo, porque ni la cultura ni la sociedad que nos rodea valora positivamente la fe cristiana. Os pido que no despreciéis la fe en la que están creciendo en la catequesis parroquial.

Quiero manifestar mi gratitud a tantas y tantos catequistas que dedican generosamente parte de su tiempo y un gran esfuerzo a transmitir la fe a estos niños y jóvenes. Para vosotros, el día de su primera comunión o de su confirmación es también un momento de alegría. Veis que vuestro esfuerzo de algún modo ha producido fruto: un niño o una niña que recibe al Señor en la Eucaristía y los jóvenes que reciben el don del Espíritu Santo en la Confirmación están acogiendo una gracia que, sin duda alguna, producirá frutos en su vida. No sabemos cómo ni cuando, pero tenemos la seguridad de que Dios no les abandonará. A pesar de que vuestro trabajo a veces os pueda parecer duro e ingrato, no os desaniméis. Pensad en lo importantes que

han sido para nuestra vida cristiana las personas que fueron nuestros catequistas cuando éramos niños.

A los sacerdotes de la diócesis os quiero exhortar a acoger con amor a las familias de estos niños y jóvenes y a que preparéis con ilusión las celebraciones de los sacramentos de la Iniciación Cristiana. Si ven que para vosotros este momento de su fe es importante, también ellos llegarán a valorarlo. No olvidéis que si por gracia de Dios alguno de estos niños y jóvenes se siente llamado a la santidad y a la amistad con Cristo, ha valido la pena entregar toda nuestra vida al Señor.

Felicidades a todos. Recibid mi bendición.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

**Activitats de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa.
Abril 2016**

- 1.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa: presideix la Missa Estacional, en la que administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves, entre altres actes de la Visita Pastoral.
- 2.- Parròquia *Sant Llorenç*, del Pinell de Brai: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 3.- Parròquia *Mare de Déu de l'Oliva*, de Bítrem: presideix la Missa Estacional.
Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia del Jubileu de l'arxiprestat del Montsià i la Tinença.
- 4.- Tortosa, reial capella de la Mare de Déu de la Cinta: a les 00.00h presideix la celebració commemorativa de la baixada de la Verge de la Cinta a la ciutat de Tortosa.

- Rep visites, despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb la comissió permanent del consell del presbiteri diocesà.
- 5.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa
- 6-7.- Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa.
- 8.- Despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb el departament d'economia.
Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa.
Parròquia *Sant Jaume*, de Sant Jaume d'Enveja: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 9.- Tortosa, Catedral: en la jornada formativa-festiva del moviment diocesà de *Maries dels Sagraris*, presideix la celebració de l'Eucaristia.
Visita pastoral a la parròquia *Sant Antoni Abad*, dels Reguers, que clou amb la celebració de la Missa Estacional.
- 10.- Parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa: presideix la Missa Estacional, entre altres actes de la visita pastoral.
- 11.- Vic: assisteix a la trobada sacerdotal interdiocesana.
- 12.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 13.- Tortosa, monestir de *Santa Clara*: presideix la celebració de l'Eucaristia monacal i administra el sagrament de la Confirmació a una postulant.
Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 14.- Tortosa, Catedral: presideix la celebració del Jubileu dels alumnes d'ensenyament secundari de les escoles concertades.
Tortosa, temple de *la Puríssima Concepció Victòria*: presideix la celebració de l'Eucaristia que cada any organitza l'Agrupació tortosina de Confraries de Setmana Santa.
- 15.- Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa.

- Parròquia *Verge del Roser*, de Tortosa: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 16.- Tortosa: Assisteix a les activitats de la trobada diocesana de joves, que clou amb l'Eucaristia del Jubileu dels joves.
- 17.- Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia del jubileu de l'arxiprestat de la Terra Alta.
- 18-22.- Madrid: assisteix a l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- 23.- Parròquia *Sant Agustí*, d'Alfara de Carles: visita pastoral i Missa Estacional.
- 24.- Tortosa, Catedral: presideix la celebració del Jubileu dels infants i participa en les activitats de la trobada del MID.
- 25.- Jesús, centre d'espiritualitat *Sant Enric d'Ossó*: assisteix a la jornada de formació adreçada al clergat.
- 26.- Despatxa assumptes en la cúria diocesana.
Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu del Roser*, de Tortosa.
- 27.- Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu del Roser*, de Tortosa.
Tortosa, Catedral: presideix la celebració del jubileu dels alumnes d'ensenyament primari de les escoles concertades.
- 28.- Despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb el Consell Episcopal.
Tortosa, Seminari: es reuneix amb el Consell de Presbiteri
Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu del Roser*, de Tortosa.
- 29.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *Sant Pere*, de Corbera d'Ebre: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 30.- Tortosa, parròquia *Sant Crist de la Catedral*: presideix la Missa Estacional, entre altres actes de la visita pastoral.
Visita pastoral a la parròquia *Mare de Déu del Roser*, de Tortosa.

Secretaría General

Jornadas y colectas 2016

- **1 de enero de 2016** (Solemnidad de Santa María Madre de Dios): JORNADA POR LA PAZ (mundial y pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **6 de enero de 2016** (Solemnidad de la Epifanía del Señor): COLECTA DEL CAREQUISTA NATIVO (pontificia: OMP) y COLECTA DEL IEEME (de la CEE; optativa). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **17 de enero de 2016** (II Domingo del Tiempo Ordinario): JORNADA MUNDIAL DE LAS MIGRACIONES (pontificia). Celebración de la Liturgia del día (por mandato o con permiso del Ordinario del lugar puede usarse el formulario “Por los Emigrantes y Exiliados”, cf. OGMR, 374), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **18-25 de enero de 2016** OCTAVARIO DE ORACIÓN POR LA UNIDAD DE LOS CRISTIANOS (mundial y pontificia). El domingo que cae dentro del Octavario se puede celebrar la Misa por la Unidad de los cristianos con el formulario “Por la unidad de los cristianos” con las lecturas del domingo.
- **24 de enero de 2016** (Cuarto domingo de enero): JORNADA Y COLECTA DE LA INFANCIA MISIONERA (mundial y pontificia: OMP). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía; intención en la oración universal y colecta.
- **2 de febrero de 2016** (Fiesta de la Presentación del Señor): JORNADA DE LA VIDA CONSAGRADA (mundial y pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **11 de febrero de 2016** (Memoria de Ntra. Señora de Lourdes): JORNADA MUNDIAL DEL ENFERMO (pontificia y

dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la Liturgia del día (aunque por utilidad pastoral, a juicio del rector de la iglesia o del sacerdote celebrante, se puede usar el formulario “Por los enfermos”, cf. OGMR 376), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.

- **14 de febrero de 2016** (Segundo domingo de febrero): COLECTA DE LA CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE EN EL MUNDO (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la Liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **6 de marzo de 2016** (Primer domingo de marzo): DÍA Y COLECTA DE HISPANOAMÉRICA (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **19/13 de marzo de 2016** (Solemnidad de San José o domingo más próximo): DÍA Y COLECTA DEL SEMINARIO. Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta. (Colocado el domingo 13 por indicación del Secretariado de Seminarios para que no coincida con el domingo de Ramos, que es el domingo más próximo)
- **25 de marzo de 2016** (Viernes Santo): COLECTA POR LOS SANTOS LUGARES (pontificia). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **4 de abril de 2016** (Solemnidad de la Anunciación del Señor): JORNADA POR LA VIDA (dependiente de la CEE). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **17 de abril de 2016** (Domingo IV de Pascua): JORNADA MUNDIAL DE ORACIÓN POR LAS VOCACIONES Y VOCACIONES NATIVAS (Dependiente de la CEE y OMP). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **8 de mayo de 2016** (Solemnidad de la Ascensión del Señor): JORNADA MUNDIAL Y COLECTA DE LAS COMUNI-

- CACIONES SOCIALES (pontificia). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración de los fieles, colecta.
- **15 de mayo de 2016** (Solemnidad de Pentecostés): **DÍA DE LA ACCIÓN CATÓLICA Y DEL APOSTOLADO SEGLAR** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
 - **22 de mayo de 2016** (Solemnidad de la Santísima Trinidad): **DÍA PRO ORANTIBUS** (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
 - **29 de mayo de 2016** (Solemnidad del Santísimo Cuerpo y Sangre de Cristo): **DÍA Y COLECTA DE LA CARIDAD** (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la Liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal y colecta.
 - **29 de junio de 2016** (Solemnidad de San Pedro y San Pablo): **COLECTA DEL ÓBOLO DE SAN PEDRO** (pontificia). Celebración de la Liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
 - **3 de julio de 2016** (Primer domingo de julio): **JORNADA DE RESPONSABILIDAD DEL TRÁFICO** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
 - **23 de octubre de 2016** (Penúltimo domingo de octubre): **JORNADA MUNDIAL Y COLECTA POR LA EVANGELIZACIÓN DE LOS PUEBLOS** (pontificia: OMP). Celebración de la liturgia del día (puede usarse el formulario “Por la evangelización de los pueblos”, cf. OGMR, 374), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
 - **13 de noviembre de 2016** (Domingo anterior a la Solemnidad Jesucristo Rey): **DÍA Y COLECTA DE LA IGLESIA DIÓCESANA** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.

- **30 de diciembre de 2016** (Domingo dentro de la octava de Navidad - Fiesta de la Sagrada Familia): JORNADA POR LA FAMILIA Y LA VIDA (pontificia y dependiente de la CEE). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía; intención en la oración universal.

Crònica diocesana

Jubileu dels alumnes de Secundària, dels col·legis concertats.

El dijous, 14 d'abril, uns sis-cents alumnes de secundària dels col·legis concertats de Tortosa: "Diocesà Sagrada Família", "Teresa" i " Ntra. Sra. de la Consolació", acompanyats dels seus professors, s'aplegaren a les 10'30 h. a l'absis de la Catedral, per celebrar el Jubileu de l'Any de la Misericòrdia.

Primer els adreçà la paraula Mn. Tomàs Mor, animador de la pastoral del Col·legi Diocesà de la Sagrada Família i Delegat d'Ensenyament i tot seguit el Sr. Bisbe, acompanyat de set preveres i un diaca permanent, inicià la celebració. Els digué: anem a viure una celebració, a escoltar la Paraula del Senyor i a trobar-nos amb ell en l'Eucaristia. Fem silenci interior per escoltar la paraula més important: la Paraula de Déu.

El Papa Francesc ens ha convocat a celebrar un any dedicat a la misericòrdia de Déu, qui té un cor ple de misericòrdia. També hi ha d'estar el nostre amb els germans. Després d'una pregària, el diaca permanent, Mn. Jesús Cid, proclamà l'Evangelí (Lc.15, 1-7), el qual fa referència a Jesús i els pecadors i a la paràbola de l'ovella perduda. Després de l'Evangelí digué: "Caminem en nom de Crist".

Tots plegats ens vam adreçar a l'interior de la Catedral, entrant per la Porta Santa, mentre cantàvem: "Glòria. Glòria, sempre seràs nostre Senyor". Els cants estaven acompanyats de l'orgue i dels instruments: violins, violes, violoncels, flautes, clarinets, guitarres i

saxòfon, a càrrec d'un petit grup d'alumnes de secundària i primària del col·legi Sagrada Família, sota la direcció del professor de música, Raül Martínez. Una vegada tots dins, que omplien la nau central de la Catedral de gom a gom, el Sr. Bisbe recordà el nostre baptisme, moment en el que vam entrar a formar part de l'Església. Després de beneir l'aigua, va fer l'aspersió tot cantant: "Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme". Dues alumnes van llegir la 1ª lectura (Ac 8, 26-40) i el salm: "Aclama Déu, tota la terra" i el diaca proclamà l'Evangelí (Jn 6, 44-51).

El Sr. Bisbe, després de saludar els seus germans en el sacerdoci, diaca permanent, professors i alumnes, inicià l'homília i entre altres coses digué: El Papa ha convocat els cristians per a celebrar aquest Any de la Misericòrdia. Ens unim a aquesta celebració per a recordar un fet molt important per a la nostra vida cristiana. No podem oblidar que el nostre Déu en qui creiem, és el nostre Pare i ens porta dins el cor. És un Déu que ens vol acollir, abraçar i perdonar.

Hem fet el signe d'entrar per la Porta Santa, per dir-li al nostre Déu que sabem que ens estima, que sempre està disposat a perdonar-nos i a tenir misericòrdia de nosaltres. Ell no es cansa mai de perdonar, som nosaltres els qui ens cansem de demanar-li perdó. Però, quan ens apropem a ell per demanar-lo, ens estima i ens perdona sempre. La Porta Santa és un signe d'humilitat i, cada vegada que ens adrecem al Senyor resant el Parenostre, li diem que perdone els nostres cors. El missatge que el Papa Francesc ens vol donar és que la misericòrdia i el perdó són el més important entre nosaltres i el nostre món, perquè en un món sense amor no s'hi podria viure. Si no fóssim capaços d'estimar-nos i ajudar-nos els uns als altres, seria un món inhumà. Tots els que estem aquí desitgem un món més humà i més digne de l'home. Podrem contribuir i ajudar a que el nostre món sigui millor, vivint la misericòrdia. Per aquest motiu hem de tenir molt clares quatre actituds: No jutjar ningú, no condemnar ningú, perdonar sempre i ajudar les persones que més ho necessiten.

El Papa Francesc ens recorda que la misericòrdia salvarà el món ple de sofriment, d'injustícies, de refugiats... Vol que ens apropem a Déu, però també que ens apropem entre nosaltres estimant-nos i ajudant-nos. Per això hem vingut a la Catedral, per estimar més Jesús clavat a la creu, on descobrirem el camí de la misericòrdia. Que el Senyor ens concedeixi aquest do d'estimar-lo més cada dia i també els nostres germans. Que així sigui.

Les pregàries i les ofrenes van fer-les els alumnes. Al moment de la Comunió vam cantar, acompanyats dels instruments musicals: “No fixeu els ulls en ningú més que en Ell”. Al final de la Missa, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció i el diaca digué: “Sigueu misericordiosos com el nostre Pare del cel”. Amb el cant de l’himne de la Mare de Déu de la Cinta, acabà la celebració. De nou ens vam reunir a l’absis de la Catedral per escoltar alguns testimonis de joves, alguns de la comunitat del Cenacle i per participar en algunes activitats lúdiques.

Donem gràcies al Senyor per aquesta celebració de l’Any Jubilar de la Misericòrdia i que produeixi fruits espirituals en els nostres adolescents que hi han participat. *Maria Joana Querol Beltrán*

XXXI Trobada del Moviment Infantil Diocesà (MID) Jubileu de la Misericòrdia

El diumenge, 24 d’abril, es celebrà com tots els anys la Trobada del Moviment Infantil Diocesà, però aquest any fou especial, ja que es celebrà el Jubileu de la Misericòrdia. Van arribar autocars de diferents pobles de la diòcesi, amb xiquets/es de 1er. i 2on.curs de catequesi de comunió i de postcomunió. El punt d’encontre fou a la plaça de l’absis de la Catedral a les 10’30 h. S’aplegaren entre catequistes, xiquets/es, mossens i alguns pares, més de cinc-centes persones.

A l’absis de la Catedral fou la inscripció i es donà la benvinguda a tots els assistents. Després d’algunes activitats lúdiques amb animació, Mn. Tomàs Mor, Consiliari del MID, explicà als xiquets, que estàvem celebrant l’any del perdó i de la misericòrdia. Tot seguit fou escenificat l’Evangeli del “Bon Samarità” i la presentació de les obres de misericòrdia, d’una manera molt pedagògica. Acabà dient que l’amic Jesús, ens convida a seure a la seua taula.

A continuació la salutació del Sr. Bisbe i tot seguit Mn. Javier Vilanova, Delegat de Catequesi, proclamà l’Evangeli de “l’ovella perduda” i Mn. Joan Guerola comentà que la processó que faríem a continuació ens recorda el camí de la nostra vida amb les nostres caigudes, però que anàvem a l’encontre del Bon Pastor que ens espera en l’Eucaristia.

Vam entrar a l'interior de la catedral per la Porta Santa, on el Sr. Bisbe digué: "Aquesta és la porta del Senyor, per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó". I mentre ens endinsàvem a la Catedral vam cantar "Ven a la fiesta". Davant del presbiteri hi havia un cartell electrònic indicador de la Jornada, en el qual anaven sortint tots els cants de l'Eucaristia amb la finalitat d'ajudar els xiquets a cantar les cançons al llarg de la celebració. També uns joves van entrar amb uns grans cartells amb les obres de misericòrdia.

S'inicià l'Eucaristia concelebrada i presidida pel Sr. Bisbe. Després de beneir l'aigua i fer l'aspersió, una catequista proclamà la 1ª lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14, 21b-27): "... *Confortaven els cors convertits de nou i els exhortaren que es mantinguessin fidels en la fe...*" Després del salm responsorial, una altra catequista proclamà la 2ª lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21, 1-5a): "... *Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova... Els eixugaré totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni crits ni penes. Les coses d'abans han passa't...*" Després de cantar "Que tu palabra nos cambie el corazón", fou proclamat l'Evangeli (Jn 13, 31-33a. 34-35): "... *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres... tot-hom coneixerà que sou deixebles meus*".

El Sr. Bisbe en l'homilia ens digué: Benvolguts germans en el sacerdoci i tots els qui avui heu vingut a participar en la celebració eucarística. Els qui heu assistit altres anys a aquesta jornada, sabeu que sempre l'hem celebrada al Seminari. Avui la celebrem a la Catedral. Hem entrat tots junts per la Porta de la Misericòrdia, perquè tots ens volem unir al Papa Francesc, qui ha volgut celebrar l'Any de la Misericòrdia. Podríem destacar-ne dos motius: Primer perquè vol que tots celebrem la Misericòrdia de Déu; sabem que podríem ser millors i necessitem el seu perdó. I després perquè vol que siguem misericordiosos com ho és el nostre Pare del cel. Ho serem si complim i vivim les obres de misericòrdia.

Hem escoltat la Paraula del Senyor que ens diu què és ser misericordiosos. Avui la nostra Catedral està decorada amb globus amb forma de cors i sabem que el cor és el signe de l'amor. Signe que serveix per a dir que estimem. L'Evangeli que hem escoltat ens parla de l'amor, paraula que Jesús la repeteix moltes vegades. Quan Jesús estava acomiadant-se dels seus deixebles, els recordà allò que per a Ell és el més important: que ens estimem els uns als altres. En això coneixeran que sou els meus deixebles.

Jesús ens recorda avui que l'amor és un manament nou per dues coses:

1. Perquè Jesús ens diu com ens hem d'estimar, igual com Ell ens estimà a nosaltres. Per això fa del manament de l'amor un manament nou.
2. Ens va estimar perdonant-nos, donant la vida per nosaltres, fent-se el nostre servidor, sense cap egoisme.

És un manament que tots els dies l'hem d'aprendre a viure. De vegades les persones no ens parlem unes amb les altres, hi ha injustícies i guerres... en lloc d'haver-hi amor. L'amor és un manament nou, perquè hem de posar-lo en pràctica cada dia. Sempre serà un manament nou, perquè cada dia l'hem de començar a reviure ajudant els més necessitats del món. Que així sigui.

Després de renovar les promeses del baptisme, unes catequistes i xiquets van fer les pregàries. Tot seguit la col·lecta i les ofrenes també a càrrec de catequistes i xiquets, mentre cantàvem: "Todo por Jesús". Continuà la celebració cantant també el Parenostre i "Mans, mans a les mans" en el moment de la pau. Durant la comunió el cant: "És tan a prop meu".

L'acció de gràcies de la comunió va fer-la un prevere, en la que va tenir presents els pares, catequistes, mossens, amics i un record especial per la Gna. Mª Jesús, qui dedicà la seua vida al Senyor. Fou una gran col·laboradora del MID, però aquest any ja no hi és present entre nosaltres. Gràcies, Senyor, per donar-nos persones que ens ajuden a descobrir-te.

A continuació el Sr. Bisbe donà les gràcies a pares, catequistes i a tots els qui havíem participat en l'Eucaristia. Que Ell us acompanye sempre. Aneu-vos-en en pau. Amb l'himne del MID: "Endavant, endavant, els amics de Jesús sempre endavant", acabà la celebració.

Tot seguit ens van desplaçar al Seminari per continuar les activitats. Havent dinat començà la part festiva. Una gimcana en la que van participar molts xiquet/es. A continuació un festival, que s'inicià amb un vall que s'havia fet l'assaig prèviament a la catequesi i parlava de ser sants. Després de la part musical i lúdica va tenir lloc la conclusió de la Jornada, posant punt i final amb l'himne del MID.

La valoració fou molt positiva, en la qual podríem remarcar l'acompanyament del Sr. Bisbe a llarg de tota la jornada, la tasca dels mossens i catequistes, l'organització i tots els joves col·laboradors, la part musical en la celebració de la Missa i el bon comportament dels xiquets i xiquetes, destacant sobretot el seu silenci durant l'Eu-

caristia. Donem gràcies a Déu per aquestes trobades i fins el proper any. *Maria Joana Querol Beltrán*

Jubileu dels alumnes de Primària dels col·legis concertats

El dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, els alumnes de Primària dels col·legis concertats de Tortosa: "Sagrada Família", "Ntra. Sra. de la Consolació" i "Teresià", van celebrar el Jubileu de la Misericòrdia. També van participar-hi els alumnes de la classe de religió de dos col·legis públics: "La Mercè" de Tortosa i de l'Aldea. Es van aplegar a l'absis de la Catedral més de set-cents xiquets/es acompanyats pels seus professors. Allí van escenificar les obres de misericòrdia i després de les pregàries pròpies de l'Any Jubilar, en processó encapçalada pel Sr. Bisbe i els preveres, van desplaçar-se a la Catedral per celebrar a les 11 h. l'Eucaristia.

A la Porta Santa els esperava el Sr. Bisbe, qui una vegada arribats tots els alumnes al claustre, pregà dient: "Aquesta és la Porta del Senyor. Anem a entrar tots per ella per obtenir la misericòrdia i el perdó". Amb el cant: "Glòria, glòria, sempre seràs nostre Senyor", van entrar a la Catedral ocupant gairebé tots els bancs de la nau central. Els cants foren dirigits pel professor de música Raül Martínez i acompanyats de l'orgue i d'instruments musicals per un grup d'alumnes del Col·legi de la Sagrada Família.

En record del nostre baptisme, el Sr. Bisbe beneí l'aigua i tot seguit va fer l'aspersió, mentre cantàvem: "Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme". Les lectures foren les de la festa de la Mare de Déu de Montserrat. La primera dels Fets dels Apòstols (Ac 1,12-14); el salm responsorial: "El Senyor té el palau a la muntanya santa i la 2ª lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1, 3-6. 11-12). Les tres van ser proclamades pels alumnes. Després del cant de l'Al·leluia, el diaca permanent proclamà l'Evangelí (Lc, 39-47)

El Sr. Bisbe en l'homília els digué: Mireu, avui heu tingut una celebració especial, ja que tota l'Església aquest any està celebrant un any d'alegria, perquè Déu té misericòrdia de tots nosaltres. Tal com hem escoltat en l'Evangelí, Maria proclamà la glòria de Déu, el seu Salvador. Igual com la Mare de Déu va proclamar la seua alegria, el Papa Francesc vol que tots els cristians la visquem proclamant la glòria del nostre Pare Déu.

Hem entrat per una porta molt especial, la Porta de la Misericòrdia, perquè tots volem sentir-nos estimats per Déu i abraçats per Ell, qui ens estima i ens perdona; per tant hem de tenir una gran alegria. El Papa vol que siguem misericordiosos amb tots els homes, amb tots els nostres germans. Un cor que té misericòrdia és un cor que estima i per a ser misericordiosos amb els altres, hem de practicar les obres de misericòrdia. (El Sr. Bisbe de manera molt pedagògica, va fer intervenir els xiquets per a que li diguessin alguna obra de misericòrdia i tot seguit els va fer reflexionar sobre les que havien dit).

El Papa vol que tots nosaltres tinguem misericòrdia amb els germans. Per a que no hi hagin ni injustícies, ni guerres, ens hem d'estimar més uns als altres, vivint la misericòrdia, la compassió i l'amor als demés. Us podeu imaginar què seria el món sense les obres de misericòrdia? Donar menjar al qui té fam, donar de beure al qui té set, vestir el despullat, visitar els malalts... A més a més de viure les obres de misericòrdia, hem de practicar-les.

Avui, és la Mare de Déu de Montserrat, festa de la nostra Patrona. L'Evangelí ens ha dit que Maria se n'anà decididament a la muntanya a veure la seua cosina Elisabet, per acompanyar-la i ajudar-la en el moment que havia de nàixer el seu Fill. La paraula decididament és molt important. Quan els vostres pares us demanen una cosa, ¿ho feu de seguida o els dieu: ho faré d'aquí un "ratet"? Quan una persona necessita ajuda hem de fer-ho decididament, com una cosa que no pot esperar.

Donem gràcies a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya i demanem-li que decididament ajudéssim els altres per a que rebim de seguida la misericòrdia i el nostre amor.

Després de renovar les promeses del baptisme, uns xiquets van fer les pregàries i van portar les ofrenes, mentre cantàvem: "Lloat sigueu, oh Senyor nostre". Continuà la celebració cantant el Parnostre i, "No fixeu els ulls en ningú més que en Ell" fou el cant durant la comunió. El Sr. Bisbe després de la benedicció els digué: Gràcies per haver vingut a aquesta celebració i gràcies pel bé que us heu portat. Acabà l'Eucaristia amb el "Virolai".

Tots els xiquets i xiquetes van tornar a la plaça de l'absis de la Catedral per escoltar i participar –amb el ritme– del conte: "Un beduí que fa cas de tres consells i tot li va bé". Després d'alguns jocs, els alumnes ordenadament i molt contents, van retornar als seus col·legis. La celebració va estar molt ben preparada i resultà molt reeixida.

Celebració de la festa de la Mare de Déu de Montserrat a la seva ermita, de Tortosa

El dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, es celebrà com tots els anys una Missa a la seva ermita de Tortosa. Junta-ment amb les ermites de Mig-Cami i el Coll de l'Alba, Montserrat és una ermita emblemàtica per als tortosins, de la qual podem destacar la façana amb una porta de mig punt, uns plafons d'esmalt i pedra a manera de fornícula, dedicats el del centre a la Mare de Déu de Montserrat amb la inscripció: "Els consellers de Tortosa a Montserrat" i els altres dedicats a sant Salvador d'Horta, a sant Gil de Frederic, a Montserrat i a la Dertosa romana. Una petita espadanya remata la façana.

Ubicada dintre la jurisdicció de la parròquia de Sant Blai, el seu rector, Mn. Isaïes Riba, és qui s'encarrega de celebrar l'Eucaristia, especialment el dia de la Mare de Déu de Montserrat. Però la parròquia de Sant Blai, a més a més de les celebracions litúrgiques s'encarrega del seu manteniment. Aquest any ha estat remodelada i pintada pel Sr. Adriano Ianau, de la Casa d'Acollida.

Per al dia de la festa es van organitzar torns de vetlla i, a les 8 h. del vespre, Mn. Isaïes celebrà l'Eucaristia. Cal destacar que la casulla que portava pertanyia a Mn. Joan Baptista Manyà, qui tant estimà aquesta ermita. Malgrat ser un dia de pluja, s'aplegaren cinquanta-cinc tortosins a la celebració. Els cants foren a càrrec de Mn. Rafel Prades. Les lectures, les pròpies de la Mare de Déu de Montserrat. La 1ª dels Fets dels Apòstols (Ac 1, 12-14); el salm responsorial cantat: "El Senyor té el palau a la muntanya santa" i la 2ª lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1, 3-6. 11-12)

Mn. Isaïes proclamà l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 1, 39-47): *"Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet..."* Mn. Isaïes centrà l'homília en la visitació de Maria a la seva cosina Elisabet. Maria, ens diu l'Evangelí, se n'anà decididament cap a la muntanya, és a dir amb fermesa i disposada per ajudar Elisabet. Pujar a la muntanya suposa un esforç, però Maria no ho dubta en cap moment, sabent que no només anava a visitar-la, sinó a quedar-se amb ella tres mesos. *"Tant bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes... ¿Qui sóc jo per a que la mare del meu Senyor vingui a visitar-me...?* I acaba l'Evange-

li amb les paraules de Maria: *“La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva”*. Maria exulta de goig en el diàleg amb Elisabet. Ha estat elegida per Déu i li ha donat el sí per tal que el Fill de Déu, fruit de les seues entranyes, neixi a la vida humana. També comentà Mn. Isaïes que en el salm responsorial hem repetit: “El Senyor té el palau a la muntanya santa” i la Mare de Déu de Montserrat aquí a Tortosa, té el seu “palauet” en aquesta ermita que tan bé i amb tanta il·lusió l’hem preparada per honorar-la el dia de la seua festa.

Al final de la Missa els fidels van passar a besar el medalló que porta la Mare de Déu amb la seua imatge, mentre es cantà el Virolai.

També és va fer la pregària de la visita espiritual del bisbe Torras i Bages: “... Verge prodigiosa, tron puríssim on reposà l’eterna Saviesa quan vingué al món a ensenyar el camí de salvació. Aconseguí per als vostres catalans aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida...”

Vull acabar aquesta crònica amb unes paraules del Folklore Tortosí de Joan Moreira, editat l’any 1934, parlant d’aquesta ermita: *“A la Mare de Déu de Montserrat, fa poc temps, a expenses d’alguns devots, se l’hi ha erigit una ermiteta dalt de les Esplanetes, a la carretera de Mig-Camí i en este dia obsequien a la gloriosa Patrona de Catalunya, en solemnes festes religioses...”*

És bonic veure com estimaven la Mare de Déu els nostres avantpassats i com destacava la seua devoció popular a la Mare de Déu de la Cinta, de Montserrat, de la Providència, del Coll de l’Alba, de la Petja, etc. Que la Mare de Déu protegeixi la nostra diòcesi en les seves diferents advocacions. *Maria Joana Querol Beltrán*

Recull de notícies
publicades al setmanari “Vida diocesana”
Abril 2016

Dos camins de formació a la comunitat cristiana de Forcall.

Amb motiu de l’Any Sant de la Misericòrdia la comunitat cristiana de Forcall ha iniciat dos camins de formació: En primer lloc,

“*escola de pares*”, que congrega un cop al mes els pares i mares de xiquets, xiquetes i adolescents de la parròquia, sota la direcció de José Alfonso, psicòleg i pedagog. En segon lloc, “*Lectio Divina*” seguint l’Evangeli de Sant Lluç, per al que ens reunim cada primer divendres de mes un grup de vuit persones de la comunitat. Que Déu ens ajudi a tirar endavant aquestes dues activitats de formació. *Rev. Juan José Roca Cardona*

Trobada d’aprofundiment. Moviment de Joves.

Del divendres 12 de febrer, fins el diumenge 14, ha tingut lloc a la casa abadia de la Parròquia de Sant Miquel de Deltebre - La Cava la trobada d’aprofundiment del MJC amb la participació de joves d’Alcanar, Amposta, Benicarló i Rossell.

La trobada l’ha marcat aquest any Jubilar de la Misericòrdia amb l’aprofundiment de temes com les Obres de Misericòrdia, la Paraula de Déu i el sagrament de la Penitència, treballs i reflexions dirigides per Mn. Ivan Cid, Mn. José Luis Arin i Mn. Víctor Cardona.

A part dels treballs hem tingut l’oportunitat de compartir molts espais de diàleg, convivència i la participació dels mateixos joves en el Via Creu a la Parròquia el divendres i l’Eucaristia del diumenge a la Parròquia de Sant Joan Baptista del Lligallo del Gànguill.

Una experiència diferent i engrescadora, ser capaços de desconectar i deixar el que normalment fem els caps de setmana per aprofundir més en la nostra fe amb el desig de poder aproximar-nos més al Senyor, en aquest camí quaresmal de conversió, així ho demanàvem a la vigília del pregària que vam tenir el dissabte la tarda.

El diumenge, després de dinar els joves van retornar als seus pobles amb el desig de viure aquest camí quaresmal il·lusionats en ser millors, com a persones i com a cristians amb l’ajuda d’Aquell que sempre ens acompanya i ens estima, el Senyor. *Mn. Joan Guerola, Consiliari del MJC*

Xerrada de Carme Borbonés a Càritas Interparroquial d’Amposta.

Dilluns 22 de febrer, a la parròquia de l’Assumpció d’Amposta, va tenir lloc una xerrada a càrrec de Carme Borbonés, presidenta de

Càritas Catalunya, la qual va anar exposant de manera clara però alhora distesa, el sentit de Càritas com l'espai organitzat de la parròquia d'on neix la missió de servir als germans amb necessitats. A l'acte van assistir-hi unes 80 persones.

Carme ens va recordar que la parròquia és l'espai d'enviament d'on rebem la missió de servei als nostres germans més febles. La Doctrina Social de l'Església ens recorda que la caritat és un compromís comunitari i per això ens organitzem per tal de servir millor i de manera més eficient.

També ens recordà que des de Càritas practiquem algunes de les obres de misericòrdia corporals (donar de menjar i de veure, donar vestit, visitar els malalts i als presos,...) però també practiquem les obres de misericòrdia espirituals (ensenyar a qui no sap, donar bon consell, consolar al trist,...). Però no només fem de manera eficient aquestes obres de misericòrdia, sinó que les fem amb amor i tendresa a imatge del que faria el nostre Pare Déu.

Tota la comunitat està cridada a exercir la caritat, per tant que hi hagi un grup de Càritas no ha de fer que la resta de comunitat es desentengui del seu compromís caritatiu, però efectivament hi haurà situacions que no es podran atendre de manera individual i per això el grup de Càritas podrà donar resposta de manera més sistemàtica i integral.

No només estem cridats a atendre les necessitats de les persones. Estem cridats a ser comunitat de contrast que interpel·li la societat.
Càritas Diocesana de Tortosa

Comerç just a la Fira de l'Oli, de Jesús.

Un any més la Parròquia de Sant Francesc de Jesús ha participat en la Fira de l'oli, venent productes de Comerç Just de la Delegació de Missions i camisetes de Mans Unides. La venda de comerç just és una forma d'ajudar a les cooperatives i poder donar una vida més digna i més humana als pobles del sud i al mateix temps també és una manera de col·laborar amb els nostres Missioners Diocesans.

Des de aquí felicitem a tots els que ho han fet possible perquè és una forma de fer animació i cooperació missionera que cal continuar fomentat. *Delegació diocesana de Missions*

Jubileo de la Misericordia. Las parroquias del Baix Maestrat

Alcalá, Peñíscola, Cálíg, Benicarló, Vinaròs y Alcanar, acompañados de sus sacerdotes realizaron la peregrinación a la Catedral de Tortosa, el pasado domingo 21 de febrero, con motivo del Jubileo de la Misericordia, convocado por el Papa Francisco. Pasamos por la puerta santa, presididos por el Sr. Obispo D. Enrique y ya en la catedral se celebró la misa concelebrada.

Los seis autobuses más los que llegaron por medios particulares disfrutaron de esta llamada al perdón de todos los pecados.

La peregrinación fue en procesión desde la iglesia de la Purísima –antigua iglesia de las monjas Concepcionistas Franciscanas desde donde salió el grupo que fundó el convento de las concepcionistas franciscanas de Benicarló– a la catedral con cantos de alegría por el perdón que nos concede Dios y cantos penitenciales con los que se manifiestan el dolor y arrepentimiento de los pecados cometidos.

Este año jubilar es una ocasión más para sentirnos confortados por el abrazo paterno y ese propósito de seguir siempre por SU camino, el que regala paz, serenidad, convivencia, alegría y nos manifiesta el rostro de Dios en cada uno de los rostros de las personas, creadas a imagen y semejanza de Dios. *Manuel Ferrer*

Ejercicios espirituales 2016.

Un grupo de 19 sacerdotes de la diócesis de Tortosa hemos hecho ejercicios espirituales del día 28 de febrero hasta el día 4 de marzo. Los ha dirigido el jesuita Antonio Guillen; en ellos, nos ha planteado de forma resumida el método de san Ignacio de Loyola, puesto que él los pensó para un mes, como contemplación de la vida de Cristo. Hemos podido escuchar las meditaciones preciosas, con largos ratos de silencio y oración; hemos concelebrado la santa Misa, el último día vino el sr. Obispo don Enrique, hemos rezado la liturgia de las horas: laudes, vísperas y el rosario.

El lugar ha sido, el centro de espiritualidad de las teresianas, en Jesús, allí se nos ha atendido muy bien, y es un lugar muy apropiado para este tipo de actividades, silencio, oración, meditación y conferencias. La casa está en buenas condiciones y además grande espacio para poder pasear durante los ratos libres.

Recuperamos el silencio en los pasillos, en la comida, en todas partes. Es necesario el silencio para encontrarnos con nosotros mismos y con Dios. Este es el fruto de los ejercicios espirituales. Hemos tomado unas notas y nos servirán para que durante el año podamos recuperar los temas y volverlos a meditar. *Mn. Antonio Bordás.*

Visita Pastoral a Roquetes.

El 28 de febrer, amb la celebració de la Santa Missa a l'Església de la "Raval Nova" es donà per complida la Visita Pastoral a la Parròquia de Roquetes. Aquesta començà el dia de la Candelera quan Mons. Benavent visità els malalts que setmanalment reben la comunió. El mateix dia presidí l'Eucaristia.

El divendres 5 de febrer es reuní amb els nens i joves de la Catequesi, seguí amb les visites als malalts i a les 19h.30m. celebrà la Santa Missa. Tot seguit tingué lloc l'Assemblea Parroquial en la que li foren presentats els 21 grups de treball i moviments parroquials; a l'acte assistiren tots els feligresos que ho desitjaren.

La Missa Estacional es va celebrar el Diumenge 7 de febrer. Església plena i cants a càrrec de la Coral "Preludi a Caro". En l'homilia, el Sr. Bisbe explicà primer als nens i després a tots els fidels, què era una Visita Pastoral, invitant-los a ser fidels a l'Evangelí i a formar una comunitat de seguidors de Jesús. Al final saludà un per un a tots els assistents. *I. Segarra*

Benedicció de les noves instal·lacions de la cuina de la Residència Diocesana d'Ancians.

El dia 1 de març de 2016, el Sr. Bisbe beneí les noves instal·lacions de la cuina de la Residència Diocesana d'Ancians i Centre de Dia "Sant Miquel Arcàngel" de Tortosa. L'acte comptà amb la presència del President del Patronat, Mn. Josep Ma Membrado Blas, dels membres del Patronat Sr. Joaquim Amaré Morales, Sr. Jordi Royo Barberà i Mn. Antoni Cunill Puig, del Director General de Cuina Gestió S.L., Sr. Víctor Rafecas, de la Sra. Pepa Aymamí, Directora General de la Fundació Institut Català de la Cuina i de la Cultura Gastronòmica, del Sr. Gustavo Turón, Delegat de la FICCG

a Tarragona, de la Coordinadora de la Residència “Sant Miquel Arcàngel”, Sra. Lluïsa Marín i de la Secretària del Patronat, Sra. Cinta Loras. També s’hi feren presents tres cuineres, els mitjans de comunicació social i alguns altres invitats.

Inicià l’acte, Mn. Josep Ma Membrado, President del Patronat, manifestant que la cuina ja havia estat inaugurada amb la participació de tota la casa. Avui, digué Mn. Membrado, era la benedicció de les noves instal·lacions a càrrec del Sr. Bisbe i la presentació com a “Cuina Catalana” a càrrec de la Sra. Pepa Aymamí, Directora General de la FICCG. Precisament en el mateix acte, es procedí a la descoberta de la placa lliurada per l’Institut Català de la Cuina i la Cultura Gastronòmica, que identifica la residència “Sant Miquel Arcàngel”, com a centre col·laborador de “Cuina Catalana”.

El Sr. Bisbe manifestà com l’home col·labora en l’obra de Déu amb el seu treball i l’ajut de la tècnica. Beneirem les noves instal·lacions de la nostra cuina i preguem perquè amb l’habilitat i el treball dels homes, procurem servir sempre més fidelment. Que Déu totpoderós beneixi tots els qui hi heu col·laborat Moltes gràcies.

Tot seguit, Mn. Membrado lliurà un petit obsequi a les cuineres. Després explicà el treball que porta a terme el Director General de “Cuina Gestió”, Sr. Rafecas, qui agrai la millora tan important que s’havia fet a la cuina de la Residència d’Ancians.

Després els mitjans de comunicació social van fer una entrevista al Sr. Bisbe, sobre què suposava la nova remodelació que s’havia fet, qui manifestà que responia a les exigències i necessitats del moment i que donada l’experiència que tenia com a Director de Col·legis Majors i Seminari, la cuina té un paper molt important.

Finalment tots els presents van passar a compartir un “pica pica” preparat per les cuineres de la Residència i una copa de cava. Felicitats a tot els que col·laboren amb el seu ajut laboral i de voluntariat a que la nostra Residència Diocesana d’Ancians tingue cada dia un nivell més alt d’ajuda envers tots els qui fan d’aquestes instal·lacions la seua pròpia casa. *Maria Joana Querol Beltrán*

Sant Pare

VISITA DEL SANTO PADRE FRANCISCO A LESBOS (GRECIA)

Encuentro con las víctimas de las migraciones

Puesto de la Guardia Costera

Sábado 16 de abril de 2016

*Señor Jefe de Gobierno,
Distinguidas Autoridades
Queridos hermanos y hermanas:*

Desde que Lesbos se ha convertido en un lugar de llegada para muchos emigrantes en busca de paz y dignidad, he tenido el deseo de venir aquí. Hoy, agradezco a Dios que me lo haya concedido. Y agradezco al Presidente Paulopoulos haberme invitado, junto al Patriarca Bartolomé y al Arzobispo Ieronymos.

Quisiera expresar mi admiración por el pueblo griego que, a pesar de las graves dificultades que tiene que afrontar, ha sabido mantener abierto su corazón y sus puertas. Muchas personas sencillas han ofrecido lo poco que tenían para compartirlo con los que carecían de todo. Dios recompensará esta generosidad, así como la de otras naciones vecinas, que desde el primer momento han acogido con gran disponibilidad a muchos emigrantes forzados.

Es también una bendición la presencia generosa de tantos voluntarios y de numerosas asociaciones, las cuales, junto con las distintas instituciones públicas, han llevado y están llevando su ayuda, manifestando de una manera concreta su fraterna cercanía.

Quisiera renovar hoy el vehemente llamamiento a la responsabilidad y a la solidaridad frente a una situación tan dramática. Muchos de los refugiados que se encuentran en esta isla y en otras partes de Grecia están viviendo en unas condiciones críticas, en un clima de ansiedad y de miedo, a veces de desesperación, por las dificultades materiales y la incertidumbre del futuro.

La preocupación de las instituciones y de la gente, tanto aquí en Grecia como en otros países de Europa, es comprensible y legítima. Sin embargo, no debemos olvidar que los emigrantes, antes que números son personas, son rostros, nombres, historias. Europa es la patria de los derechos humanos, y cualquiera que ponga pie en suelo europeo debería poder experimentarlo. Así será más consciente de deberlos a su vez respetar y defender. Por desgracia, algunos, entre ellos muchos niños, no han conseguido ni siquiera llegar: han perdido la vida en el mar, víctimas de un viaje inhumano y sometidos a las vejaciones de verdugos infames.

Vosotros, habitantes de Lesbos, demostráis que en estas tierras, cuna de la civilización, sigue latiendo el corazón de una humanidad que sabe reconocer por encima de todo al hermano y a la hermana, una humanidad que quiere construir puentes y rechaza la ilusión de levantar muros con el fin de sentirse más seguros. En efecto, las barreras crean división, en lugar de ayudar al verdadero progreso de los pueblos, y las divisiones, antes o después, provocan enfrentamientos.

Para ser realmente solidarios con quien se ve obligado a huir de su propia tierra, hay que esforzarse en eliminar las causas de esta dramática realidad: no basta con limitarse a salir al paso de la emergencia del momento, sino que hay que desarrollar políticas de gran alcance, no unilaterales. En primer lugar, es necesario construir la paz allí donde la guerra ha traído muerte y destrucción, e impedir que este cáncer se propague a otras partes. Para ello, hay que oponerse firmemente a la proliferación y al tráfico de armas, y sus tramas a menudo ocultas; hay que dejar sin apoyos a todos los que conciben proyectos de odio y de violencia. Por el contrario, se debe promover sin descanso la colaboración entre los países, las organizaciones internacionales y las instituciones humanitarias, no aislando sino sosteniendo a los que afrontan la emergencia. En esta perspectiva, renuevo mi esperanza de que tenga éxito la primera Cumbre Humanitaria Mundial, que tendrá lugar en Estambul el próximo mes.

Todo esto sólo se puede hacer juntos: juntos se pueden y se deben buscar soluciones dignas del hombre a la compleja cuestión de los refugiados. Y para ello es también indispensable la aportación de las Iglesias y Comunidades religiosas. Mi presencia aquí, junto con el Patriarca Bartolomé y el Arzobispo Hieronymos, es un testimonio de nuestra voluntad de seguir cooperando para que este desafío crucial se convierta en una ocasión, no de confrontación, sino de crecimiento de la civilización del amor.

Queridos hermanos y hermanas, ante las tragedias que golpean a la humanidad, Dios no es indiferente, no está lejos. Él es nuestro Padre, que nos sostiene en la construcción del bien y en el rechazo al mal. No sólo nos apoya, sino que, en Jesús, nos ha indicado el camino de la paz. Frente al mal del mundo, él se hizo nuestro servidor, y con su servicio de amor ha salvado al mundo. Esta es la verdadera fuerza que genera la paz. Sólo el que sirve con amor construye la paz. El servicio nos hace salir de nosotros mismos para cuidar a los demás, no deja que las personas y las cosas se destruyan, sino que sabe protegerlas, superando la dura costra de la indiferencia que nubla la mente y el corazón.

Gracias a vosotros, porque sois los custodios de la humanidad, porque os hacéis cargo con ternura de la carne de Cristo, que sufre en el más pequeño de los hermanos, hambriento y forastero, y que vosotros habéis acogido (cf. *Mt 25,35*).

Συχαριστώ!

Palabras del Santo Padre Francisco a las víctimas de las migraciones

Queridos hermanos y hermanas

He querido estar hoy con vosotros. Quiero deciros que no estáis solos. En estas semanas y meses, habéis sufrido mucho en vuestra búsqueda de una vida mejor. Muchos de vosotros os habéis visto obligados a huir de situaciones de conflicto y persecución, sobre todo por el bien de vuestros hijos, por vuestros pequeños. Habéis hecho grandes sacrificios por vuestras familias. Conocéis el sufrimiento de dejar todo lo que amáis y, quizás lo más difícil, no saber qué os deparará el futuro. Son muchos los que como vosotros aguardan en campos o ciudades, con la esperanza de construir una nueva vida en este Continente.

He venido aquí con mis hermanos, el Patriarca Bartolomé y el Arzobispo Ieronymos, sencillamente para estar con vosotros y escuchar vuestras historias. Hemos venido para atraer la atención del mundo ante esta grave crisis humanitaria y para implorar la solución de la misma. Como hombres de fe, deseamos unir nuestras voces para hablar abiertamente en vuestro nombre. Esperamos que el mundo preste atención a estas situaciones de necesidad trágica y verdaderamente desesperadas, y responda de un modo digno de nuestra humanidad común.

Dios creó la humanidad para ser una familia; cuando uno de nuestros hermanos y hermanas sufre, todos estamos afectados. Todos sabemos por experiencia con qué facilidad algunos ignoran los sufrimientos de los demás o, incluso, llegan a aprovecharse de su vulnerabilidad. Pero también somos conscientes de que estas crisis pueden despertar lo mejor de nosotros. Lo habéis comprobado con vosotros mismos y con el pueblo griego, que ha respondido generosamente a vuestras necesidades a pesar de sus propias dificultades. También lo habéis visto en muchas personas, especialmente en los jóvenes provenientes de toda Europa y del mundo que han venido para ayudaros. Sí, todavía queda mucho por hacer. Pero demos gracias a Dios porque nunca nos deja solos en nuestro sufrimiento. Siempre hay alguien que puede extender la mano para ayudarnos.

Este es el mensaje que os quiero dejar hoy: ¡No perdáis la esperanza! El mayor don que nos podemos ofrecer es el amor: una mirada misericordiosa, la solicitud para escucharnos y entendernos, una palabra de aliento, una oración. Ojalá que podáis intercambiar mutuamente este don. A nosotros, los cristianos, nos gusta contar el episodio del Buen Samaritano, un forastero que vio un hombre en necesidad e inmediatamente se detuvo para ayudarlo. Para nosotros, es una parábola sobre la misericordia de Dios, que se ofrece a todos, porque Dios es «todo misericordia». Es también una llamada para mostrar esa misma misericordia a los necesitados. Ojalá que todos nuestros hermanos y hermanas en este Continente, como el Buen Samaritano, vengan a ayudaros con aquel espíritu de fraternidad, solidaridad y respeto por la dignidad humana, que los ha distinguido a lo largo de la historia.

Queridos hermanos y hermanas, que Dios os bendiga a todos y, de modo especial, a vuestros hijos, a los ancianos y aquellos que sufren en el cuerpo y en el espíritu. Os abrazo a todos con afecto.

Sobre vosotros y quienes os acompañan, invoco los dones divinos de fortaleza y paz.

Oración del Papa Francisco

Dios de Misericordia,
te pedimos por todos los hombres, mujeres y niños,
que han muerto después de haber dejado su tierra,
buscando una vida mejor.
Aunque muchas de sus tumbas no tienen nombre,
para ti cada uno es conocido, amado y predilecto.
Que jamás los olvidemos,
sino que honremos su sacrificio con obras más que con palabras.
Te confiamos a quienes han realizado este viaje,
afrontando el miedo, la incertidumbre y la humillación,
para alcanzar un lugar de seguridad y de esperanza.
Así como tú no abandonaste a tu Hijo
cuando José y María lo llevaron a un lugar seguro,
muéstrate cercano a estos hijos tuyos
a través de nuestra ternura y protección.
Haz que, con nuestra atención hacia ellos,
promovamos un mundo en el que nadie
se vea forzado a dejar su propia casa
y todos puedan vivir en libertad, dignidad y paz.
Dios de misericordia y Padre de todos,
despiértanos del sopor de la indiferencia,
abre nuestros ojos a sus sufrimientos
y líbranos de la insensibilidad, fruto del bienestar mundano
y del encerrarnos en nosotros mismos.
Ilumina a todos, a las naciones, comunidades
y a cada uno de nosotros,
para que reconozcamos como nuestros hermanos y hermanas
a quienes llegan a nuestras costas.
Ayúdanos a compartir con ellos las bendiciones
que hemos recibido de tus manos y a reconocer que juntos,
como una única familia humana,
somos todos emigrantes, viajeros de esperanza hacia ti,
que eres nuestra verdadera casa,
allí donde toda lágrima será enjugada,
donde estaremos en la paz y seguros en tu abrazo.

**Declaración conjunta de Su Santidad Bartolomé,
Patriarca Ecuménico de Constantinopla;
de Su Beatitud Ieronymos,
Arzobispo de Atenas y de toda Grecia;
y del Santo Padre Francisco.**

*Campo de refugiados de Moria, Lesbos
Sábado 16 de abril de 2016*

Nosotros, el Papa Francisco, el Patriarca Ecuménico Bartolomé y el Arzobispo de Atenas y de Toda Grecia Ieronymos, nos hemos encontrado en la isla griega de Lesbos para manifestar nuestra profunda preocupación por la situación trágica de los numerosos refugiados, emigrantes y demandantes de asilo, que han llegado a Europa huyendo de situaciones de conflicto y, en muchos casos, de amenazas diarias a su supervivencia. La opinión mundial no puede ignorar la colosal crisis humanitaria originada por la propagación de la violencia y del conflicto armado, por la persecución y el desplazamiento de minorías religiosas y étnicas, como también por despojar a familias de sus hogares, violando su dignidad humana, sus libertades y derechos humanos fundamentales.

La tragedia de la emigración y del desplazamiento forzado afecta a millones de personas, y es fundamentalmente una crisis humanitaria, que requiere una respuesta de solidaridad, compasión, generosidad y un inmediato compromiso efectivo de recursos. Desde Lesbos, nosotros hacemos un llamamiento a la comunidad internacional para que responda con valentía, afrontando esta crisis humanitaria masiva y sus causas subyacentes, a través de iniciativas diplomáticas, políticas y de beneficencia, como también a través de esfuerzos coordinados entre Oriente Medio y Europa.

Como responsables de nuestras respectivas Iglesias, estamos unidos en el deseo por la paz y en la disposición para promover la resolución de los conflictos a través del dialogo y la reconciliación. Mientras reconocemos los esfuerzos que ya han sido realizados para ayudar y auxiliar a los refugiados, los emigrantes y a los que buscan asilo, pedimos a todos los líderes políticos que empleen todos los medios para asegurar que las personas y las comunidades, incluidos los cristianos, permanezcan en su patria y gocen del derecho fundamental de vivir en paz y seguridad. Es necesario urgentemente un consenso internacional más amplio y un programa de asistencia para sostener el estado de derecho, para defender los derechos humanos

fundamentales en esta situación que se ha hecho insostenible, para proteger las minorías, combatir la trata y el contrabando de personas, eliminar las rutas inseguras, como las que van a través del mar Egeo y de todo el Mediterráneo, y para impulsar procesos seguros de reasentamiento. De este modo podremos asistir a aquellas naciones que están involucradas directamente en auxiliar las necesidades de tantos hermanos y hermanas que sufren. Manifestamos particularmente nuestra solidaridad con el pueblo griego que, a pesar de sus propias dificultades económicas, ha respondido con generosidad a esta crisis.

Juntos imploramos firmemente por fin de la guerra y la violencia en Medio Oriente, una paz justa y duradera, así como el regreso digno de quienes fueron forzados a abandonar sus hogares. Pedimos a las comunidades religiosas que incrementen sus esfuerzos para recibir, asistir y proteger a los refugiados de todas las confesiones religiosas, y que los servicios de asistencia civil y religiosa trabajen para coordinar sus esfuerzos. Hasta que dure la situación de necesidad, pedimos a todos los países que extiendan el asilo temporal, ofrezcan el estado de refugiados a quienes son idóneos, incrementen las iniciativas de ayuda y trabajen con todos los hombres y mujeres de buena voluntad por un final rápido de los conflictos actuales.

Europa se enfrenta hoy a una de las más graves crisis humanitarias desde el final de la Segunda Guerra Mundial. Para afrontar este desafío serio, hacemos un llamamiento a todos los discípulos de Cristo para que recuerden las palabras del Señor, con las que un día seremos juzgados: «Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme... Os aseguro que cada vez que lo hicisteis con uno de éstos, mis humildes hermanos, conmigo lo hicisteis» (*Mt 25,35-36.40*).

Por nuestra parte, siguiendo la voluntad de Nuestro Señor Jesucristo, decidimos con firmeza y con todo el corazón de intensificar nuestros esfuerzos para promover la unidad plena de todos los cristianos. Reiteramos nuestra convicción de que «la reconciliación (entre los cristianos) significa promover la justicia social en todos los pueblos y entre ellos... Juntos queremos contribuir a que los emigrantes, los refugiados y los demandantes de asilo se vean acogidos con dignidad en Europa» (*Charta Oecumenica*, 2001). Deseamos cumplir la misión de servicio de las Iglesias en el mundo,

defendiendo los derechos fundamentales de los refugiados, de los que buscan asilo político y los emigrantes, como también de muchos marginados de nuestra sociedad.

Nuestro encuentro de hoy se propone contribuir a infundir ánimo y dar esperanza a quien busca refugio y a todos aquellos que los reciben y asisten. Nosotros instamos a la comunidad internacional para que la protección de vidas humanas sea una prioridad y que, a todos los niveles, se apoyen políticas de inclusión, que se extiendan a todas las comunidades religiosas. La situación terrible de quienes sufren por la crisis humanitaria actual, incluyendo a muchos de nuestros hermanos y hermanas cristianos, nos pide nuestra oración constante.

Lesbos, 16 de abril de 2016

Ieronymos II, Bartolomé I, Francisco

Conferència Episcopal Espanyola

Mensaje con motivo del 50 aniversario de la CEE

La CVII Asamblea Plenaria, celebrada del 18 al 22 de abril de 2016, ha aprobado un Mensaje con motivo del 50 aniversario de la CEE con el título:

Al servicio de la Iglesia y de nuestro pueblo

Al cumplirse cincuenta años de la creación de la Conferencia Episcopal Española, los obispos valoramos su existencia y su fecunda trayectoria de servicio con profunda gratitud: de agradecimiento a Dios que nos ha confiado un ministerio para la Iglesia y un servicio benéfico y necesario para la entera sociedad española. Nuestro reconocimiento se dirige igualmente a todos los obispos que han formado parte de ella a lo largo de estas décadas, así como a los colaboradores en sus distintos organismos, comisiones y departamentos.

1. Nuestra gratitud va destinada también a tantas personas e instituciones que han participado en las distintas actividades y que han sostenido y colaborado en las iniciativas y proyectos surgidos de la Conferencia Episcopal. Esta no es un mero organismo administrativo; sus documentos y actuaciones, sus planes y programas han estado insertos en el caminar de una comunidad eclesial viva, como es la Iglesia en España, que tiene tras de sí una larga y fecunda historia cristiana que arranca de la época apostólica y testimonia una multitud de santos, y que peregrina a través de las variadas y cambiantes circunstancias de la sociedad.
2. La Conferencia Episcopal, como instrumento de la espíritu colegial de los obispos (cfr. Apostolos suos, 14; CIC., c. 447), ha desarrollado su tarea en un periodo de profundas transformaciones tanto en lo eclesial como en lo social, cultural y político. A lo largo de estas décadas que han transcurrido

los obispos, junto con el resto de los miembros del Pueblo de Dios, asumimos nuestra responsabilidad y nuestro papel en un tiempo apasionante, cargado de tensiones pero también de expectativas y de promesas.

3. En todos estos años hemos querido hacer realidad la afirmación conciliar de que “los gozos y las esperanzas, las tristezas y las angustias de los hombres de nuestro tiempo, sobre todo de los pobres y de cuantos sufren, son a la vez gozos y esperanzas, tristezas y angustias de los discípulos de Cristo” (GS, 1), pero también hemos de confesar y pedir perdón por las ocasiones en que no ha sido así y no hemos estado a la altura de las exigencias evangélicas que, como pastores de la Iglesia, se esperaba de nosotros.

Con el impulso del Concilio

5. Nuestra Conferencia surgió “como primer fruto del Concilio”, según dijeron los obispos españoles en una carta escrita el mismo día de la clausura del acontecimiento conciliar. Señalaban ya entonces que “su importancia para el futuro de nuestro catolicismo es muy grande, porque el Concilio ha encomendado a las Conferencias Episcopales la aplicación de muchas de sus determinaciones”. En 1966 se constituyó formalmente a fin de que los obispos pudiéramos ejercer de modo colegial nuestro ministerio, coordinando las actividades comunes y facilitando la recepción del Vaticano II en nuestra Iglesia y en nuestro contexto social e histórico.
6. Nuestra nación ha experimentado, a lo largo de estos cincuenta años, un cambio de régimen político, la instauración de un sistema democrático constitucional, el desarrollo de un pluralismo creciente, el mayor protagonismo y diversidad de las comunidades autónomas, la irrupción de corrientes de pensamiento y de modelos de vida diferentes, cuando no distantes de la tradición cristiana. Con la ayuda de Dios los obispos, unidos a nuestros sacerdotes, vida consagrada y fieles, y a una infinidad de conciudadanos, hombres y mujeres de buena voluntad, hemos querido ser, como testigos de la tradición cristiana de nuestro pueblo, constructores de paz, buscando la reconciliación entre todos los españoles, la superación de las

heridas del pasado, y la unión esperanzada de todos por el logro de un presente y un futuro mejor para la entera sociedad.

7. Por esto y con un permanente espíritu de servicio, hemos debido realizar como Pastores un discernimiento de la situación moral de nuestra nación y de sus instituciones, así como del modo de presencia de la Iglesia en una sociedad en constante transformación. Hemos afrontado las relaciones con la comunidad política y con grupos culturales de diferente ideología en actitud sincera de diálogo y de colaboración. De este modo la Iglesia reivindicaba su libertad para actuar en la sociedad desde la propia identidad, lo cual reclamaba una conciencia de sí misma más profunda y una actitud evangelizadora renovada y comprometida.

En comunión con el Sucesor de Pedro

8. La Iglesia se ha encontrado así ante la inmensa tarea de ir acogiendo y desarrollando las enseñanzas conciliares en unos momentos de efervescencia ideológica, que en ocasiones podía desembocar en polarizaciones y contraposiciones. En este escenario histórico y a lo largo de los años los obispos españoles hemos seguido las indicaciones de los Papas: el beato Pablo VI, que nos pedía trabajar incansablemente por la paz y el diálogo, con mirada de largo alcance, para afirmar el Reino de Dios en todas sus dimensiones; san Juan Pablo II que, durante su primera visita a la sede de la Conferencia Episcopal, nos señaló como objetivo central de nuestra misión la aplicación de las enseñanzas del Vaticano II, actuando como “garantes de la comunión eclesial y coordinadores de las fuerzas eclesiales” y animó a la defensa de la familia y de la vida humana, así como de nuestra identidad cristiana; Benedicto XVI, que recordó los criterios de una adecuada interpretación del Concilio que armonizara la tradición con la renovación, así como la primacía de Dios, especialmente necesaria en nuestro tiempo amenazado por el secularismo y el relativismo. Ahora con el Papa Francisco, a la par que le mostramos nuestra plena comunión con su persona y magisterio, queremos secundar su renovado llamamiento a una verdadera conversión pastoral, mostrando a todos el rostro misericordioso de Dios a través de un mayor empeño evangelizador.

9. San Juan Pablo II nos ha indicado al “Concilio como la gran gracia de la que la Iglesia se ha beneficiado en el siglo XX. Con el Concilio se nos ha ofrecido una brújula segura para orientarnos en el camino del siglo que comienza” (*Novo Millennio Ineunte*, 57). Así ha sido ciertamente para nosotros, desde los criterios que brotaban fundamentalmente de sus cuatro constituciones: profundizar en la realidad más esencial de la Iglesia, como misterio que vive de la comunión de la Trinidad, como Pueblo de Dios que peregrina en la historia y que ha sido enviada como sacramento de salvación, siendo fieles a Dios y a los hombres, integrando la pluralidad y variedad de sus miembros (*Lumen Gentium*); procurar que nuestra Iglesia se alimente de la Palabra de Dios (*Dei Verbum*) y de la liturgia, especialmente de la Eucaristía (*Sacrosanctum Concilium*) para hacer posible una espiritualidad viva y auténticamente cristiana; promover un encuentro cordial y dialogante con un mundo, una sociedad y una cultura que defienden su justa autonomía y un pluralismo enriquecedor (*Gaudium et Spes*).

Corresponsables en la misión eclesial

10. A pesar de nuestras deficiencias, hemos procurado siempre, conforme a la dimensión colegial y de servicio de nuestro oficio episcopal, que esa comunión se viva como gozo de pertenencia eclesial, evitando posiciones unilaterales, reconociendo y potenciando la diversidad de carismas y de ministerios en la unidad irrenunciable del ministerio episcopal, fomentando la corresponsabilidad en todo el Pueblo de Dios, en especial de los sacerdotes, nuestros más estrechos colaboradores, y de los miembros de la Vida Consagrada y de los laicos. Así hemos valorado grandemente la renovación de las parroquias y la contribución de asociaciones, movimientos y comunidades como un enriquecimiento de todos, gracias a la acción permanente del Espíritu que crea la diversidad y es fundamento de la unidad. Desde esa convicción hemos publicado documentos y hemos suscitado encuentros nacionales dedicados a los laicos, a los presbíteros, a los diáconos, a la Vida Consagrada, a los catequistas, a distintos tipos de voluntariados, al diálogo ecuménico e interreligioso y a la piedad popular.

11. Este trabajo ha sido siempre planteado como un servicio a las diócesis, el verdadero espacio de la tarea pastoral, desde la unidad que garantiza la Eucaristía y el ministerio apostólico. Los cristianos formamos parte de la Iglesia universal a través de las Iglesias diocesanas; en ellas se insertan todos los carismas asociativos y comunitarios, se experimenta en lo concreto la comunión, y para servir las mejor se planearon y realizaron los distintos congresos y encuentros pastorales.
12. Esta comunión la hemos vivido como apertura y solicitud por todas las Iglesias, más allá de nuestras fronteras. Hemos expresado nuestra vinculación afectiva y efectiva con el Papa, Sucesor de Pedro, que se manifestó popularmente de modo especial en sus visitas a nuestro país y en los eventos internacionales como las Jornadas Mundiales de la Juventud y el Encuentro de las Familias; hemos prestado apoyo a las Iglesias en necesidad en otros países y hemos recordado la actualidad permanente de la misión *ad gentes* de nuestros misioneros como servicio evangelizador y de cooperación entre las Iglesias.
13. El desarrollo de la reforma litúrgica, que facilita la participación activa y fructuosa del pueblo cristiano, ha exigido un inmenso esfuerzo para actualizar los libros litúrgicos, para redescubrir el valor del domingo y de los diversos sacramentos; esta renovación ha sido acompañada y facilitada por un mayor acercamiento a la Palabra de Dios, que ha culminado con la traducción oficial de la Sagrada Biblia y las distintas ediciones del Leccionario. De este modo la Iglesia es evangelizada para poder ser evangelizadora.

Al servicio de todos

14. La Iglesia en España ha querido ser la Iglesia de todos, haciéndose cercana a los más variados ámbitos sociales y culturales, pero hemos buscado que aparezca como servidora de los más pobres y débiles: los enfermos, los inmigrantes, los marginados o excluidos; por ello hemos potenciado la pastoral general y la sectorial. La defensa de los derechos humanos, especialmente de los más desfavorecidos, nos ha llevado a ser socorro y voz de los que no son escuchados, sobre todo

a través de Cáritas, Manos Unidas y las demás organizaciones eclesiales de acción social y caritativa. De ahí también el empeño en estimular la presencia y compromiso de los católicos en la vida pública, la caridad política y la dimensión social de la fe, con el fin de defender la justicia, la vida humana, la igualdad de todos, el verdadero matrimonio, la familia, el derecho de los padres en la educación y la libertad de enseñanza.

15. Nuestro servicio a la sociedad y nuestra fidelidad al Señor Resucitado nos ha exigido una profunda renovación pastoral que ponga en el centro la transmisión de la fe y la evangelización, el anuncio primero y explícito del Evangelio. Ello se ha expresado con actualidad siempre renovada en los planes pastorales, en congresos, así como en el cuidado de la iniciación cristiana y de la catequesis, sobre todo fomentando la acción catequética mediante la publicación de los distintos catecismos de la Conferencia Episcopal adecuados a cada etapa. Siempre hemos intentado presentar el aspecto más positivo y luminoso del misterio cristiano, para que pudiéramos ser testigos del Dios vivo y de su amor, fuente de felicidad y de realización personal y social.

Mayor compromiso evangelizador

16. De la mirada agradecida al pasado brota el compromiso ilusionante y esperanzado hacia el futuro, con el aliento del Papa Francisco; nos invita a una más intensa conversión pastoral y misionera, para la cual destaca el papel de las conferencias episcopales, las cuales deben desarrollar sus potencialidades y asumir nuevas atribuciones al servicio de las diócesis, protagonistas principales de la evangelización; de este modo realizaremos “el compromiso de edificar una Iglesia sinodal”, pues el trabajo compartido (sinodalidad) “es el camino que Dios espera de la Iglesia del tercer milenio”, de nosotros los pastores y de cada uno de los bautizados.
17. Nuestro vigente Plan Pastoral *Iglesia en misión, al servicio de nuestro pueblo* recoge con claridad estos objetivos de intensificar la dimensión evangelizadora de la Iglesia y de ponernos al frente de un movimiento de conversión misionera de nuestras diócesis, tanto aquí como más allá de nuestras

fronteras, para lo cual aspiramos a implicar a toda la comunidad cristiana, con una mirada llena de compasión y de misericordia hacia nuestro mundo; con realismo y confianza, pues la esperanza cristiana supera toda decepción, resignación o indiferencia, ya que nace de un amor apasionado a Jesucristo y de la caridad sincera y cordial con el prójimo.

18. Con la confianza de que la entera comunidad cristiana nos acompañe con su oración, nos ponemos bajo la protección de la Santísima Virgen María, en sus diversas advocaciones presentes en toda nuestra geografía, que S. Juan Pablo II en su última visita a nuestro país, calificó como “Tierra de María”. A su amor materno os confiamos y a la protección del Apóstol Santiago, a fin de que “por su martirio sea fortalecida la Iglesia y, por su patrocinio, España se mantenga fiel a Cristo hasta el final de los tiempos” (*Misal Romano*. Oración colecta de la solemnidad del Apóstol Santiago).

Madrid, viernes 22 de abril de 2016

Tarraconense

Trobada del clergat dels bisbats amb seu a Catalunya, a Vic, en el Centenari de la mort del bisbe Josep Torras i Bages

El dia 11 d'abril de 2016, en el marc de l'Any de la Misericòrdia i de la commemoració del centenari de la mort del Venerable Dr. Josep Torras i Bages, bisbe de Vic (Les Cabanyes 1846 - Vic 1916), els arquebisbes i bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han celebrat una Jornada interdiocesana amb els preveres i diaques de les deu diòcesis catalanes, a Vic, presidits pel cardenal Beniamino Stella, Prefecte de la Congregació per al Clergat.

Hi han assistit l'arquebisbe de Tarragona i president de la CET, Jaume Pujol; el bisbe de Vic, Romà Casanova; el cardenal Lluís Martínez Sistach, i tots els Arquebisbes i bisbes de la Tarraconense, amb els bisbes emèrits de Girona Soler i Camprodon, i el de Solsona Traserra, i l'abat de Poblet, amb més de quatre-cents cinquanta preveres i diaques de les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya.

El primer acte de la Jornada s'ha celebrat al teatre l'Atlàntida. El bisbe de Vic ha saludat els presents i ha dirigit la pregària de l'Hora Menor. Tot seguit, Mons. Pujol ha pronunciat unes paraules de salutació, lloant la figura del Venerable Dr. Torras i Bages, del qual ha dit que forma part del repertori de santedat de l'Església a Catalunya; així mateix, ha subratllat que aquesta trobada interdiocesana del clergat català s'emmarca en l'Any Jubilar de la Misericòrdia convocat pel Papa Francesc. S'ha estrenat després un vídeo biogràfic sobre Torras i Bages.

L'arquebisbe de Barcelona Mons. Omella ha presentat el cardenal Beniamino Stella, que havia estat nunci apostòlic a Cuba i Colòmbia, abans que el Papa Francesc li encarregués ser Prefecte de la Congregació per al Clergat el 2013. El cardenal Stella, tot fent-se ressò de les catequesis i les homilies del Papa, ha subratllat la importància dels preveres com a anunciadors de la misericòrdia de Déu, recordant la bellesa del seu primer encontre amb Jesús, que ha estat misericordiós amb ells i els ha escollit perquè, al seu torn, siguin missatgers d'aquesta misericòrdia, en el servei ministerial de cada

dia i molt especialment en la celebració del sagrament de la reconciliació. El cardenal ha dit també que la misericòrdia de Déu s'ha d'anunciar explícitament en les homilies, en la catequesi, a l'escola, en els mitjans de comunicació i en la pròpia vida. I així mateix ha exalçat la fraternitat, que s'origina en els sagraments, com a signe creïble de comunió entre nosaltres i d'anunci de l'amor i la misericòrdia inexhauribles de Déu.

L'Eucaristia s'ha celebrat a la catedral de sant Pere de Vic, presidida pel cardenal Stella i concelebrada pels assistents a la jornada. En la salutació inicial, el bisbe de Vic ha dit que el Dr. Torras i Bages és un exemple de comunió amb el Papa, de la romanitat que sempre ha viscut l'Església a Catalunya, i que la presència conjunta de l'episcopat català en l'acte d'avui és un reconeixement al seu servei heroic a l'Església, a la seva gran generositat amb els necessitats i a la capacitat de diàleg amb la cultura del seu temps. Mons. Casanova ha afirmat també que la fama de santedat del bisbe Torras continua viva i ha expressat el desig que ben aviat pugui ser canonitzat. En l'homilia, el cardenal Stella ha ponderat el servei generós que bisbes, preveres i diaques fan al poble de Déu amb l'anunci de l'Evangeli, la celebració dels sagraments i la pràctica de la caritat i de les obres de misericòrdia i els ha animats a vèncer rutines i debilitats per ser signe cada dia més lluminós de la presència del Senyor entre nosaltres.

La Jornada ha conclòs amb el dinar de germanor dels participants al Recinte Firal El Sucre. Aquesta trobada d'avui del clergat català s'ha celebrat en continuïtat amb d'altres, també convocades pels bisbes de la CET: l'any 2013, a Poblet, amb motiu de l'Any de la Fe; l'any 2010, a Mataró, amb motiu de l'Any Jubilar dels preveres i de la beatificació del Dr. Josep Samsó; la del 2009, a Tarragona, coincidint amb els 1.750 anys del martiri del bisbe sant Fructuós i els diaques Auguri i Eulogi; el 2002, a Vic, coincidint amb l'any dedicat a Mn. Cinto Verdaguer; el 2000, a Montserrat, amb motiu del Jubileu de l'Any Sant; el 1996, també a Montserrat, amb motiu del 150è. aniversari del naixement del Dr. Torras i Bages i com a acció de gràcies per la celebració del Concili Provincial Tarraconense i el 1992, a Poblet, en el IXè. Centenari de la restauració de la Seu de Tarragona, i és allí que s'anuncià la convocatòria del Concili Provincial de les Esglésies de Barcelona i de la província Tarraconense.

Encuentro del clero de las diócesis con sede en Cataluña, en Vic, en el Centenario de la muerte del obispo Josep Torras i Bages

El día 11 de abril de 2016, en el marco del Año de la Misericordia y de la conmemoración del centenario de la muerte del Venerable Dr. Josep Torras i Bages, obispo de Vic (Les Cabanyes 1846 - Vic 1916), los arzobispos y obispos de la Conferencia Episcopal Tarraconense (CET) han celebrado una Jornada interdiocesana con los sacerdotes y diáconos de las diez diócesis catalanas, en Vic, presididos por cardenal Beniamino Stella, Prefecto de la Congregación para el Clero.

Han asistido el arzobispo de Tarragona y presidente de la CET, Jaume Pujol; el obispo de Vic, Romà Casanova; el cardenal Lluís Martínez Sistach, y todos los Arzobispos y obispos de la Tarraconense, con los obispos eméritos de Girona Soler y Camprodon, y el de Solsona Traserra, y el abad de Poblet, con más de cuatrocientos cincuenta sacerdotes y diáconos de las 10 Diócesis con sede en Cataluña.

El primer acto de la Jornada se ha celebrado en el teatro la Atlántida. El obispo de Vic ha saludado a los presentes y ha dirigido la oración de la Hora Menor. A continuación, Mons. Pujol ha pronunciado unas palabras de saludo, alabando la figura del Venerable Dr. Josep Torras i Bages, del que dijo que forma parte del repertorio de santidad de la Iglesia en Cataluña; asimismo, subrayó que este encuentro interdiocesano del clero catalán se enmarca en el Año Jubilar de la Misericordia convocado por Francisco. Se ha estrenado después un video biográfico sobre Torras y Bages.

El arzobispo de Barcelona Mons. Omella ha presentado al cardenal Beniamino Stella, que fue Nuncio apostólico en Cuba y Colombia, antes de que el Papa Francisco le encargara ser Prefecto de la Congregación para el Clero en 2013. El cardenal Stella, haciéndose eco de las catequesis y homilías del Papa, ha subrayado la importancia de los sacerdotes como anunciadores de la misericordia de Dios, recordando la belleza de su primer encuentro con Jesús, que ha sido misericordioso con ellos y los ha escogido para que, a su vez, sean mensajeros de esta misericordia, en el servicio ministerial de cada día y muy especialmente en la celebración del sacramento de la reconciliación. El cardenal ha explicado también que la mise-

ricordia de Dios se ha de anunciar explícitamente en las homilías, en la catequesis, en la escuela, en los medios de comunicación y en la propia vida. Y asimismo ha ensalzado la fraternidad sacerdotal, que se origina en los sacramentos, como signo creíble de comunión entre nosotros y de anuncio del amor y la misericordia inagotables de Dios.

La Eucaristía se celebró en la catedral de San Pedro de Vic, presidida por el cardenal Stella y concelebrada por los asistentes a la jornada. En el saludo inicial, el obispo de Vic ha dicho que el Dr. Torras y Bages es un ejemplo de comunión con el Papa, de la romanidad que siempre ha vivido la Iglesia en Cataluña, y que la presencia conjunta del episcopado catalán en el acto de hoy es un reconocimiento a su servicio heroico en la Iglesia, a su gran generosidad con los necesitados y a la capacidad de diálogo con la cultura de su tiempo. Mons. Casanova ha afirmado también que la fama de santidad del obispo Torras continúa viva y expresó el deseo de que pronto pueda ser canonizado. En la homilía, el cardenal Stella ha ponderado el servicio generoso que obispos, sacerdotes y diáconos realizan para el pueblo de Dios con el anuncio del Evangelio, la celebración de los sacramentos y la práctica de la caridad y de las obras de misericordia, y les ha animado a vencer rutinas y debilidades para ser signo cada día más luminoso de la presencia del Señor entre nosotros.

La Jornada concluyó con la comida de hermandad de los participantes en el Recinto Ferial El Sucre. Este encuentro del clero catalán se ha celebrado en continuidad con otros anteriores, también convocadas por los obispos de la CET: el año 2013, en Poblet, con motivo del Año de la Fe; en 2010, en Mataró, con motivo del Año Jubilar de los sacerdotes y de la beatificación del Dr. Josep Samsó; la de 2009, en Tarragona, coincidiendo con los 1.750 años del martirio del obispo san Fructuoso y los diáconos Augurio y Eulogio; en 2002, en Vic, coincidiendo con el año dedicado a Mn. Cinto Verdaguer; en el 2000, en Montserrat, con motivo del Jubileo del Año Santo; en 1996, también en Montserrat, con motivo del 150 aniversario del nacimiento del Dr. Torras i Bages y como acción de gracias por la celebración del Concilio Provincial Tarraconense y en 1992, en Poblet, en el IX Centenario de la restauración de la Seo de Tarragona, y es allí donde se anunció la convocatoria del Concilio Provincial de las Iglesias de Barcelona y de la provincia Tarraconense.

Noticiari i comunicats

Mons. Gerardo Melgar Viciosa ha sido nombrado obispo de Ciudad Real

La Santa Sede hizo público, el viernes 8 de abril, que el papa Francisco había nombrado a Mons. Gerardo Melgar Viciosa obispo de la diócesis de Ciudad Real. El Santo Padre ha aceptado la renuncia al gobierno pastoral de esta diócesis presentada por Mons. Antonio Ángel Algora Hernando, conforme al canon 401, párrafo 1, del Código de Derecho Canónico. Mons. Algora continuará gobernando la diócesis, en calidad de administrador apostólico, hasta la toma de posesión de su sucesor. Mons. Melgar es en la actualidad obispo de Osma-Soria. Así lo ha comunicado la Nunciatura Apostólica a la Conferencia Episcopal Española.

Mons. Melgar Viciosa, obispo de Osma-Soria desde 2008

Mons. Gerardo Melgar Viciosa nació en Cervatos de la Cueva (Palencia) el 24 de septiembre de 1948. Realizó su formación humanística, filosófica y teológica en los seminarios menor y mayor de Palencia. Obtuvo la Licenciatura en Teología en la Pontificia Universidad Gregoriana de Roma (1974-1976).

Recibió la ordenación sacerdotal el 20 de junio de 1973 en Palencia, sede en la que desarrolló su ministerio sacerdotal. Comenzó sus tareas pastorales como cura ecónomo de Polentinos, Vañes, San Felices, Celada y Herrerueta y coadjutor de la parroquia San Lázaro de Palencia. En el seminario menor de Palencia fue formador (1977-1982) y rector (1982-1987). Desempeñó también otros cargos pastorales como vicario parroquial, vicario episcopal de pastoral, párroco, confesor ordinario del seminario menor y delegado diocesano de pastoral familiar. En agosto de 2005 fue nombrado vicario general de la diócesis de Palencia. Desde el 21 de enero al 10 de septiembre de 2006 fue su administrador apostólico.

El 1 de mayo de 2008 se hacía público su nombramiento como obispo de Osma - Soria. Recibió la ordenación el 6 de julio del mismo año.

En la CEE es miembro de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida, dentro de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar, desde el año 2008.

Mons. Algora, obispo de Ciudad Real desde 2003

Mons. Antonio Algora Hernando nació en La Vilueña (Zaragoza), el 2 de octubre de 1940. Cursó los estudios eclesiásticos en el seminario de Madrid.

El 20 de julio de 1985 fue nombrado obispo de Teruel y Albaracín. Recibió la consagración episcopal el 29 de septiembre de ese mismo año. Desde el 18 de mayo de 2003 es obispo de la diócesis de Ciudad Real.

En la CEE es miembro de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar desde 1990 y dentro de esta Comisión, el responsable de la Pastoral Obrera. También es miembro, desde 1993, del Consejo de Economía y el responsable del Secretariado para el Sostentamiento Económico de la Iglesia. Además ha sido miembro de la Comisión Episcopal de Pastoral Social (1987-1999) y de la “Junta San Juan de Ávila, Doctor de la Iglesia”, que se creó con el encargo de preparar la Declaración y la promoción de la figura del nuevo Doctor.

Mons. Amadeo Rodríguez Magro, nuevo obispo de Jaén

La Santa Sede hizo público, el sábado 9 de abril, que el papa Francisco había nombrado a Mons. Amadeo Rodríguez Magro obispo de la diócesis de Jaén. El Santo Padre ha aceptado la renuncia al gobierno pastoral de esta diócesis presentada por Mons. Ramón del Hoyo López, conforme al canon 401, párrafo 1, del Código de Derecho Canónico.

Mons. del Hoyo continuará gobernando la diócesis, en calidad de administrador apostólico, hasta la toma de posesión de su sucesor. Mons. Rodríguez Magro es en la actualidad obispo de Plasencia. Así lo ha comunicado la Nunciatura Apostólica a la Conferencia Episcopal Española.

Mons. Rodríguez Magro, obispo de Plasencia desde 2003

Mons. Amadeo Rodríguez Magro nació en San Jorge de Alor (Badajoz) el 12 de marzo de 1946. Estudió en el seminario diocesano de Badajoz y logró la licenciatura en Ciencias de la Educación (sección Catequética) en la Universidad Pontificia Salesiana de Roma. Recibió la ordenación sacerdotal el 14 de junio de 1970.

Su ministerio sacerdotal lo desarrolló en la diócesis de Mérida-Badajoz: coadjutor de la parroquia San Francisco de Sales de Mérida (1970-1974) y párroco (1977-1983); director del secretariado diocesano de Catequesis (1986-1997); vicario episcopal de Evangelización y Territorial (1986-1997); y vicario general (1996-2003). Además fue secretario general del Sínodo Pacense (1988-1992) y secretario de la Provincia Eclesiástica de Mérida-Badajoz (1994-2003). En 1996 fue nombrado canónigo de la Catedral de Badajoz, cuyo cabildo presidió desde 2002 a 2003.

También fue profesor en el seminario y en el centro de estudios Teológicos (1986-2003), en la escuela diocesana de Teología para Laicos (1986-2003) y de Doctrina Católica y su Pedagogía (1987-2003) en la universidad de Extremadura. Fue miembro del consejo asesor de la Subcomisión Episcopal de Catequesis de la CEE.

El 3 de julio de 2003 Juan Pablo II le nombra obispo de Plasencia y recibe la consagración episcopal el 31 de agosto de 2003.

En la CEE es el vicepresidente de la Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis y presidente de la Subcomisión Episcopal de Catequesis desde 2014, de la que ya era miembro desde 2003. También ha formado parte de la Comisión Episcopal de Misiones y Cooperación entre las Iglesias de 2005 a 2011.

Mons. Ramón del Hoyo, obispo de Jaén desde 2005

Mons. del Hoyo nació el 4 de septiembre de 1940 en Arlanzón (Burgos). Cursó estudios en los seminarios menor y mayor de Burgos, entre 1955 y 1963. Obtuvo la Licenciatura en Derecho Canónico en la Universidad Pontificia de Salamanca (1963-1965) y el Doctorado en la Pontificia Universidad Angelicum (1975-1977). Fue ordenado sacerdote para la archidiócesis de Burgos el 5 de septiembre de 1965.

El 26 de junio de 1996 fue nombrado obispo de Cuenca y recibió la ordenación episcopal el 15 de septiembre del mismo año. El 19 de mayo de 2005 se hacía público su nombramiento como obispo de Jaén, diócesis de la que tomó posesión el 2 de Julio de 2005.

Desde 1996 es miembro de la Comisión Episcopal de Misiones y Cooperación entre las Iglesias, de la que fue presidente de 2005 a 2011, y desde 2012, del Consejo de Economía. Fue miembro de la Junta Episcopal de Asuntos Jurídicos (1996-2005) y de la “Junta San Juan de Ávila, Doctor de la Iglesia”, que se creó con el encargo de preparar la Declaración y la promoción de la figura del nuevo Doctor.

Luis Javier Argüello García nombrado obispo auxiliar de Valladolid

La Santa Sede hizo público, el jueves 14 de abril, que el papa Francisco había nombrado al sacerdote Luis Javier Argüello García obispo auxiliar de la archidiócesis de Valladolid, asignándole la sede titular de Ipagro (Aguilar de la Frontera, *Epagren(sis)* –España–, que tenía como metropolitana a Sevilla). Así ha sido comunicado por la Nunciatura Apostólica a la Conferencia Episcopal Española (CEE). Luis Javier Argüello García es actualmente vicario general de Valladolid.

Luis Javier Argüello, vicario general de Valladolid desde 2011

Luis Javier Argüello nació el 16 de mayo de 1953 en Meneses de Campos (Palencia). Estudió en Valladolid, en el colegio de los Hermanos de La Salle y luego en la Universidad, donde obtuvo la Licenciatura en Derecho Civil. Cursó los estudios eclesiásticos en el centro de los PP. Agustinos en Valladolid.

Fue ordenado sacerdote el 27 de septiembre de 1986 para la archidiócesis de Valladolid, donde ha desempeñado los siguientes cargos: formador en el seminario diocesano (1986-1997); vicario episcopal de la ciudad y miembro del consejo episcopal, durante tres etapas: (1986-1997, 2003-2009 y 2010-2011); delegado de Pastoral Vocacional (1997-2012); moderador de la capellanía del Monasterio de la “Concepción del Carmen” (1997-2011); rector del seminario

diocesano (1997-2011); y miembro electo de la Comisión Permanente del Consejo Presbiteral (2003-2008).

Actualmente es vicario general y moderador de la Curia diocesana, desde 2011; miembro del colegio de consultores, desde 2000; miembro de la Comisión Permanente del Consejo Presbiteral, desde 2010; miembro del Consejo de Asuntos Económicos y del Consejo Episcopal, desde 2011; miembro de la Comisión Permanente del Consejo Pastoral, desde 2013, y miembro de la Comisión para el Diaconado Permanente, desde 2014.

El P. Manuel Herrero, O.S.A., ha sido nombrado obispo de Palencia

La Santa Sede hizo público, el martes 26 de abril, que el papa Francisco había nombrado al agustino P. Manuel Herrero Fernández obispo de la diócesis de Palencia. Así ha sido comunicado por la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española (CEE). El P. Manuel Herrero Fernández, O.S.A, es en la actualidad vicario general de Santander.

La diócesis de Palencia está vacante por traslado, como auxiliar de Valencia, de Mons. Esteban Escudero Torres. Está al frente de la misma, como administrador diocesano, D. Antonio Gómez Cantero.

El P. Manuel Herrero, vicario general de Santander desde 2002

El obispo electo de Palencia nació el 17 de enero de 1947 en Serdio-Val de San Vicente (Cantabria). Entró en el seminario menor *San Agustín* de Palencia (1957-1963). Realizó los cursos de Filosofía y los primeros de Teología en el Monasterio Agustino de *Santa María de La Vid*, la Vid y Barrios (Burgos) (1963-1964). Los completó en el *Estudio Teológico Agustino* de Valladolid y luego en el Monasterio de San Lorenzo de El Escorial (Madrid). Obtuvo el Bachillerato en Teología por la Universidad Pontificia de Comillas (Madrid) y la Licenciatura en Teología Pastoral por la Universidad Pontificia de Salamanca, sede de Madrid (1972-1974).

Emitió su profesión simple el 27 de septiembre de 1964 y la solemne el 25 de octubre de 1967, siendo miembro de la Orden Agus-

tina, provincia del *Santísimo Nombre de Jesús de España*. Fue ordenado sacerdote el 12 de julio de 1970.

Inició su ministerio sacerdotal como formador en el colegio seminario agustino de Palencia (1970-1971). Después se trasladó a Madrid donde fue: director espiritual del colegio *Nuestra Sra. del Buen Consejo* (1971-1974); párroco de *Ntra. Sra. de la Esperanza* que, desde 1978, se funde también con la Parroquia *Santa Ana* (1974-1984); delegado del vicario de religiosas, Vicaría III (1976-1984); miembro de la comisión provincial de estudios (1977-1979); prior de la comunidad de *Santa Ana y La Esperanza* (1978-1983); y arcipreste de *Ntra. Sra. de la Merced*, Vicaría III (1977-1984). En Santander desempeñó los cargos de: primer párroco de *San Agustín* y profesor del seminario diocesano de Monte Corbán (1985-1995); delegado episcopal de Cáritas y Acción Social (1985-1989); y delegado episcopal de Vida Consagrada (1989-1995). De nuevo en Madrid, fue consejero provincial de Pastoral Vocacional y coordinador de la comisión provincial de Pastoral Vocacional; además de profesor de Pastoral en los centros teológicos agustinos de El Escorial y de los Negrales (1995-1999); y vicario parroquial de San Manuel y San Benito (1997-1999). Regresó de nuevo a Santander, donde continúa en la actualidad, como vicario general de pastoral (1999-2002) y párroco de *S. Agustín* (1999-2014).

Actualmente es profesor del Instituto Teológico de Monte Corbán, desde 1999; vicario general y moderador de la curia, desde 2002; y párroco de *nuestra señora del Carmen*, desde 2014. Del 22 de diciembre de 2014 hasta el 30 de mayo de 2015 fue administrador diocesano de Santander.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de l'arxiprestat Montsià - La Tinença	239
Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de les escoles concertades.	
Alumnes de secundària	242
Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu de l'arxiprestat de la Terra Alta	244
Homilia del Sr. Bisbe en la celebració del Jubileu dels infants	248

PARAULES DE VIDA: Cuidar la vida, sembrar esperança	250
La família i l'educació dels fills.....	251
Jornada de pregària per les vocacions.....	253
La iniciació cristiana.....	254
Cuidar la vida, sembrar esperanza	256
La familia y la educación de los hijos	257
Jornada de oración por las vocaciones.....	259
La iniciación cristiana.....	260

Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Abril 2016</i>	262
--	-----

Secretaria General

Jornadas y colectas 2016.....	265
-------------------------------	-----

Crònica diocesana

Jubileu dels alumnes de Secundària, dels col·legis concertats.....	268
XXXI Trobada del Moviment Infantil Diocesà (MID) Jubileu de la Misericòrdia	270
Jubileu dels alumnes de Primària, dels col·legis concertats.....	273
Celebració de la festa de la Mare de Déu de Montserrat a la seva ermita, de Tortosa.....	275
Recull de notícies publicades al setmanari Vida Diocesana, <i>Març 2016</i>	276

SANTA SEU

Sant Pare

VISITA DEL SANTO PADRE FRANCISCO A LESBOS (GRECIA).

- Encuentro con las víctimas de las migraciones. <i>Puesto de la Guardia Costera.</i>	
<i>Sábado 16 de abril de 2016</i>	282
- Palabras del Santo Padre Francisco a las víctimas de las migraciones.....	284
- Oración del Papa Francisco	286
- Declaración conjunta de Su Santidad Bartolomé, Patriarca Euménico de Constantinopla; de Su Beatitud Ieronymos, Arzobispo de Atenas y de toda Grecia; y del Santo Padre Francisco. <i>Campo de refugiados de Moria, Lesbos.</i>	
<i>Sábado 16 de abril de 2016</i>	287

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Mensaje con motivo del 50 aniversario de la CEE	290
---	-----

TARRACONENSE

Trobada del clergat dels bisbats amb seu a Catalunya, a Vic, en el Centenari de la mort del bisbe Josep Torras i Bages	297
Encuentro del clero de las diócesis con sede en Cataluña, en Vic, en el Centenario de la muerte del obispo Josep Torras i Bages	299

NOTICIARI I COMUNICATS

Mons. Gerardo Melgar Viciosa ha sido nombrado obispo de Ciudad Real	301
Mons. Amadeo Rodríguez Magro, nuevo obispo de Jaén.....	302
D. Luis Javier Argüello García nombrado obispo auxiliar de Valladolid	304
El P. Manuel Herrero, O.S.A., ha sido nombrado obispo de Palencia.....	305

Disponibile

Disponibile

Disponibile